

ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย
ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อภิมัย กระแสร์ฉาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
ตุลาคม 2549

ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย
ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อภิรมย์ กระแสร์ฉาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
ตุลาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย
ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อภिरมย์ กระแสร์ฉาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
ตุลาคม 2549

อภิรมย์ กระแสร์ฉาย. (2549). *ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. อารมณีน นาวิกกาญจน์.
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชัยโรจน์ สายพันธุ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยรวม และเป็นรายด้าน คือ ด้านการพูด และด้านการเล่น กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ผู้ปกครองนักเรียน ชาย 70 คน ผู้ปกครองนักเรียน หญิง 140 คน ของโรงเรียนเอกชน ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.833 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยรวม และรายด้าน คือ ด้านการพูด และด้านการเล่น อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ อยู่ในระดับปานกลาง

OPINIONS OF PARENTS ON TELEVISION PROGRAMS INFLUENCE TOWARDS
PRESCHOOL CHILDREN IN PATHUMWAN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

APIROM KRASAECHAY

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Science Degree in Recreation Management
at Srinakharinwirot University

October 2006

Apirom Krasaechay. (2006). *Opinions of Parents on Television Programs Influence Towards Preschool Children In Pathumwan Bangkok*. M.S. (Recreation Management). Bangkok : Graduate School. Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Assoc. Prof.Dr. Arom Nawagarn

Assist. Prof. Chairaje Saiphant.

The purpose of this research was to study Opinions of Parents on Television Programs Influence towards Preschool Children in Pathumwan Bangkok. In overall and each of aspect: Speech, Play. The research sample consented of 70 male and 140 female of Parents of preschool children, in Pathumwan Bangkok drawn through the Stratified random Sampling. The instructs use for data collection was a questionnaire with the reliability of 0.833. The Statistics used for data analysis were Percentage, arithmetic mean, and standard deviation.

The research findings were as follow:

1. Opinions of Parents on Television Programs Influence towards Preschool Children in Pathumwan Bangkok in overall and each of aspect: Speech, plays were at the moderate level.

2. Opinion of parents on television Programs Influence towards Preschool Children in Pathumwan Bangkok divided into sex, education level and occupation were at the moderate level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย
ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ของ

ว่าที่ร้อยตรี อภิรมย์ กระแสร์ฉาย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2549

..... ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารมณีน นาวิกภาณูจน์)

..... กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยโรจน์ สายพันธุ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์จุมพล ลัมพาทิวัฒน์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี่)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อารมณีน นาวกาญจน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชัยโรจน์ สายพันธุ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือ ตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ อีกทั้งให้การสนับสนุน และกำลังใจตลอดมา จนทำให้สามารถจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณ และความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์จุมล ลัมพาภิวัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวิทย์ พิงโพธิ์ทอง อาจารย์บังอร ทองพูนศักดิ์ อาจารย์ทวนชัย ลมูลสว่าง ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข และให้คำแนะนำอย่างดียิ่งในการจัดสร้างเครื่องมือวิจัยครั้งนี้ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อณี ที่กรุณารับเป็นกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์เพิ่มเติม ได้ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องการจัดทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณ

ขอขอบพระคุณผู้บริหารโรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลสุณี ตลอดจนผู้ปกครองของนักเรียนที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ท้ายสุดนี้ คุณค่า และประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาแด่บิดา มารดา ผู้ให้กำเนิดชีวิต และอบรมเลี้ยงดู ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ขอขอบคุณญาติพี่น้อง และครอบครัว ที่เป็นกำลังใจ และห่วงใยตลอดเวลา อีกทั้งผู้มีพระคุณที่ให้การสนับสนุน และช่วยเหลือให้การทำปริญญานิพนธ์สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

อภิรมย์ กระแสร์ฉาย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากร และเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความหมายและความสำคัญของความคิดเห็น.....	7
ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ.....	9
ประโยชน์ของนันทนาการ.....	11
ประเภทของกิจกรรมนันทนาการ.....	13
ความหมายและความสำคัญของการพูด.....	15
พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย.....	17
กิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย.....	18
ความหมายและความสำคัญของการเล่น.....	19
ทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่นของเด็กปฐมวัย.....	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโทรทัศน์และเด็กปฐมวัย.....	23
ความหมายและความสำคัญของโทรทัศน์.....	23
ประเภทรายการโทรทัศน์.....	24
ปัญหาของเด็กปฐมวัยกับการดูโทรทัศน์.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการดูรายการโทรทัศน์.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	30
งานวิจัยในประเทศ.....	31
3	
วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	35
ประชากร.....	35
กลุ่มตัวอย่าง.....	35
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	37
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	37
เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย.....	37
การหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	38
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	39
วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล.....	39
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
4	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	74
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	74
ความสำคัญของการวิจัย.....	74
ขอบเขตของการวิจัย.....	74
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	75
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	75
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
อภิปรายผล.....	81
ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย.....	83
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	84
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	94
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	103

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพล ของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.....	36
2	จำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	42
3	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด.....	43
4	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น.....	45
5	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยรวม.....	47
6	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามเพศ.....	48
7	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามเพศ.....	51
8	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศโดยรวม.....	54
9	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามระดับการศึกษา.....	54

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

10	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามระดับการศึกษา.....	59
11	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษาโดยรวม.....	63
12	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามอาชีพ.....	64
13	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามอาชีพ.....	68
14	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพโดยรวม.....	72

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
-----------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากอดีตจนถึงปัจจุบันนั้นนันทนาการนับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญและจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ เพื่อตอบสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจ ให้เกิดความสุขความเพลิดเพลิน ความอิมเมจ ร่ากายของมนุษย์ต้องเผชิญกับการทรากตรำจากการศึกษา และการทำงาน สิ่งที่จะช่วยให้เกิดความผ่อนคลาย ความเมื่อยล้าของมนุษย์ ก็คือการได้พูดคุย และการเล่น โดยไม่ก่อให้เกิดความรำคาญหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น ดังที่ คณิต เขียววิชัย (2534 :14) กล่าวว่ากิจกรรมนันทนาการมีให้เลือกด้วยกันหลายประเภท แล้วแต่ความถนัดและสนใจของคนเรา ดังนั้น การที่คนเราได้ร่วมกิจกรรมตามที่ตนเองมีความถนัดและมีความสนใจเขาก็จะพบกับความสำเร็จในกิจกรรม จากการประสบความสำเร็จนี้เอง จะเป็นเครื่องชี้บอกว่าคุณสมบัติได้ค้นพบความสามารถของตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จด้านอื่น ๆ ต่อไปด้วย นอกจากนี้ ชูชีพ เยาวพัฒน์ (2543 : 24-26) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการที่มีต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นเด็ก เยาวชน หรือผู้ใหญ่ โดยได้แบ่งเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ช่วยให้คุณและชุมชนมีความสุข สนุกสนาน มีความสุข ความอบอุ่นในชีวิต และรู้จักใช้เวลาว่างของตนเองให้เกิดประโยชน์
2. ช่วยให้คุณและชุมชนมีสุขภาพจิต สมรรถภาพทางกายที่ดี เพราะถ้าคนเรามีจิตใจที่แจ่มใส ปราศจากความวิตกกังวล ปัญหาโรคจิตก็จะหมดไป
3. ช่วยป้องกันปัญหาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ลักขโมย ทะเลาะวิวาท หนีโรงเรียน ติดยาเสพติด หรือมั่วสุมอยู่ตามแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ให้สังคมไม่มีความสงบสุข ซึ่งสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้เกิดจากการที่เด็กและเยาวชนไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ทางกิจกรรมนันทนาการ
4. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี มีโอกาสใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ได้เรียนรู้ในเรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ รักหมู่คณะ รักความยุติธรรม ไม่เห็นแก่ตัว มีน้ำใจให้บริการอาสาสมัครช่วยเหลือสังคมซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมของความเป็นพลเมืองดีของประเทศไทย และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

5. ส่งเสริมการพัฒนาทางอารมณ์ให้เกิดความสุข ความรัก และความเมตตา กิจกรรม
นันทนาการมีส่วนช่วยในการพัฒนาทางด้านอารมณ์ ทำให้เกิดความสุข สนุกสนาน ได้รับความเครียด ความ
วิตกกังวล พอใจกับชีวิตและสังคม

6. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ กิจกรรมนันทนาการมีส่วนช่วยส่งเสริมศิลปะ และวัฒนธรรม
ของชาติเป็นอย่างมาก เช่น การละเล่นพื้นเมือง ประเพณีพื้นบ้าน ตลอดจนแหล่งนันทนาการประเภท
อุทยานประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ เป็นต้น

7. ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กิจกรรมนันทนาการนอกเมือง และกิจกรรมกลางแจ้ง
เช่น กิจกรรมอยู่ค่ายพักแรม การเดินป่า ศึกษาธรรมชาติ ล่องแก่ง ฯลฯ มีส่วนช่วยให้ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม
ให้รู้จักคุณค่าของธรรมชาติ มีความซาบซึ้ง และสามารถดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้อีกด้วย

8. ส่งเสริมในเรื่องการบำบัดรักษา กิจกรรมนันทนาการมีส่วนที่ช่วยรักษาบำบัดคนป่วยให้หาย
วันหายคืนได้เร็วยิ่งขึ้น โดยส่งเสริมให้คนป่วยมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย และสุขภาพจิต จึงทำให้พวกเข
าเหล่านั้นมีขวัญและกำลังใจที่ดี ร่างกายจึงกลับสู่สภาวะแข็งแรงเป็นปกติโดยเร็ว

9. ส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์ และการทำงานเป็นกลุ่ม (Team) การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เป็น
กิจกรรมที่ฝึกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สร้างเสริมคุณค่าทางสังคม ส่วนกิจกรรมเกมกีฬาและกีฬา
เพื่อการแข่งขัน การอยู่ค่ายพักแรม จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมฝึกการทำงานเป็นหมู่คณะ ไม่เห็นแก่ตัว
เสริมสร้างความสามัคคีและความเข้าใจอันดีในหมู่คณะ

10. ส่งเสริมและบำรุงขวัญทหาร และตำรวจปฏิบัติหน้าที่ตามชายแดน ทหาร และตำรวจที่
ปฏิบัติหน้าที่ตามชายแดน การจัดกิจกรรมนันทนาการเป็นการสร้างขวัญ และกำลังใจแก่ทหาร ตำรวจ
ตระเวนชายแดน ทำให้พวกเขาเกิดความอบอุ่น สนุกสนานเพลิดเพลิน มีกำลังใจที่ดีในการที่จะต่อสู้กับ
ข้าศึก

รายการโทรทัศน์มีประโยชน์ในแง่ของการศึกษา เพราะโทรทัศน์มีส่วนในการกำหนดหรือ
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนในสังคม เป็นแหล่งถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อ เจตคติและจริยธรรมให้กับ
เด็กได้ เด็กสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ หลายอย่างจากโทรทัศน์ และการที่เด็กได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ จาก
โทรทัศน์ย่อมมีผลสะท้อนในการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กในอนาคตด้วย

จากการที่รายการโทรทัศน์ ซึ่งถือว่าเป็นนันทนาการครอบครัว ที่ทำให้ครอบครัวมีเวลาอยู่
ด้วยกันอย่างมีความสุข เพลิดเพลิน อิ่มเอมใจจากการชมรายการทางโทรทัศน์ แต่รายการโทรทัศน์เมื่อให้
คุณอนันต์แล้ว ก็ย่อมจะมีโทษมหันต์เช่นเดียวกัน หากผู้ปกครองปล่อยให้เด็กดูรายการโทรทัศน์ตาม

ลำพัง โดยไม่มีผู้ใหญ่คอยให้คำชี้แนะ เด็กอาจจดจำลักษณะท่าทาง คำพูดที่เด็กได้ยิน นำไปพูดและแสดงเลียนแบบของตัวนักแสดง ไม่ว่าจะเป็นละคร การ์ตูน หรือรายการตลก ซึ่งอาจมีบางช่วงที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก ประกอบกับผู้วิจัยมีบ้านพักอาศัยอยู่ชานเมืองและมีลูกซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล เห็นว่าเด็กจะมีพฤติกรรมการเล่น และการพูดเลียนแบบกับตัวละครที่เด็กได้ดู ซึ่งบางครั้งมีคำพูด และกิริยาที่ไม่สุภาพตามบทบาทการแสดงของตัวละคร

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน ซึ่งถือว่าเป็นย่านธุรกิจใจกลางเมือง ที่สำคัญที่สุดของประเทศ มีทั้งศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ โรงแรม สนามกีฬา รถไฟฟ้า สนามม้า สนามมวย ฯลฯ ว่าพฤติกรรมการพูด และการเล่นมีส่วนทำให้เด็กวัยนี้เปี่ยงเบนมากน้อยแค่ไหน โดยใช้เครื่องมือวัดคือแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเด็ก เพื่อเป็นแนวทางสำหรับพ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมให้กับเด็ก และนำข้อคิดเห็นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ เสนอแนะให้ผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับสื่อประเภทโทรทัศน์ นำไปใช้ในการปรับปรุงรายการที่นำเสนอทางโทรทัศน์ให้มีคุณภาพมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางสำหรับพ่อ แม่ ผู้ปกครองในการเลือก ชี้แนะและสอนเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมในขณะดูรายการโทรทัศน์ และยังเป็นแนวทางสำหรับผู้ผลิตรายการเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินรายการและผู้สนับสนุนรายการ ได้ตระหนักถึงผลกระทบต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไขหรือผลิตรายการที่เหมาะสมให้กับเด็กต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 แห่ง คือ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลสุณี จำนวน 415 คน (ข้อมูลจากโรงเรียนต้นสังกัด)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2549 จำนวน 415 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 87 ; อ้างอิงจาก Krejcie and Morgan 1970 :607 – 610) ที่ประชากร 415 คน โดยกลุ่มตัวอย่าง 201 คน แต่การศึกษานี้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 210 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ

1.2 ระดับการศึกษา

1.3 อาชีพ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย

2.1 ด้านการพูด

2.2 ด้านการเล่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง หมายถึง ความคิดและความรู้สึกเฉพาะตัวของผู้ปกครองที่มีต่อพฤติกรรมของเด็กในขณะดูโทรทัศน์ และหลังจากดูโทรทัศน์ไปแล้ว

อิทธิพลของรายการโทรทัศน์ หมายถึง การที่รายการโทรทัศน์มีผลต่อการประพฤติปฏิบัติตนของเด็ก ซึ่งมีผลกระทบต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยทั้งทางบวก ทางลบ แบ่งเป็น 2 ด้าน

1. **ด้านการพูด** หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะการพูด น้ำเสียง ท่าทาง ประโยคและการนำเอาภาษา รวมทั้งการเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์มาใช้
2. **ด้านการเล่น** หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในรูปการเล่นแบบกิริยาท่าทาง การแต่งกาย และนำเอาวิธีการมาใช้ในชีวิตประจำวัน

เด็กปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร หมายถึง เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 4 - 6 ปี ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2549

โรงเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยในเขตปทุมวัน หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่มีการสอนในระดับการศึกษาปฐมวัย ในเขตปทุมวัน ได้แก่ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลสุณี

เพศ หมายถึง เพศของผู้ปกครองนักเรียนชั้นปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น

1. ชาย
2. หญิง

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของพ่อ แม่ หรือผู้ปกครองของเด็ก แบ่งเป็น

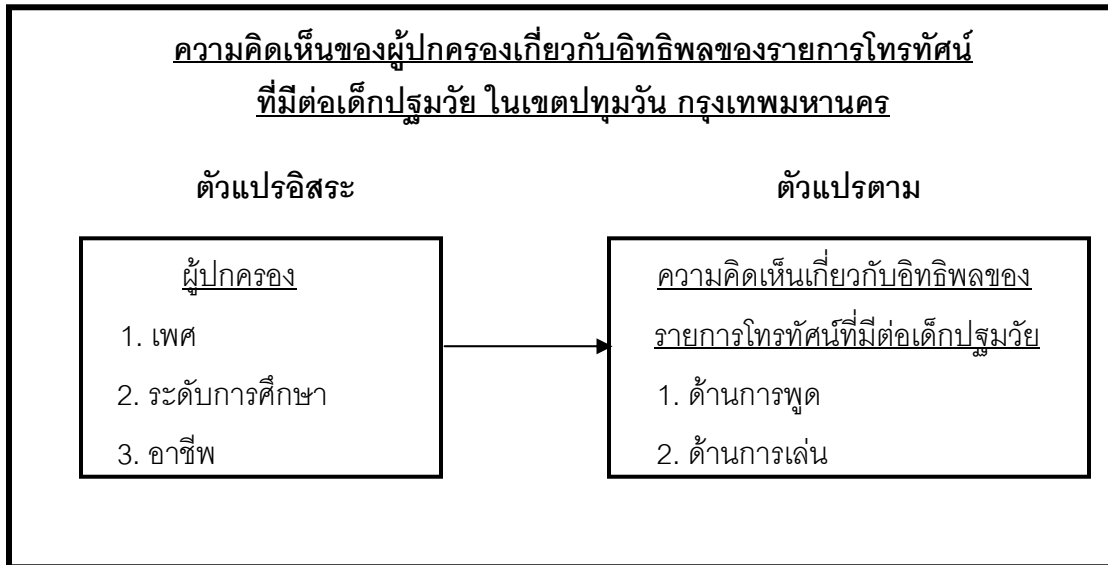
1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
2. ปริญญาตรี
3. สูงกว่าปริญญาตรี

อาชีพ หมายถึง อาชีพปัจจุบันของพ่อ แม่ หรือผู้ปกครองที่ทำรายได้หลักให้กับครอบครัว แบ่งเป็น

1. อาชีพส่วนตัว
2. รับจ้าง
3. รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย
ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามข้อหัวต่อไปนี้

1. ความหมายและความสำคัญของความคิดเห็น
2. ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ
3. ประโยชน์ของนันทนาการ
4. ประเภทของกิจกรรมนันทนาการ
5. ความหมาย และความสำคัญของการพูด
6. พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
7. กิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
8. ความหมาย และความสำคัญของการเล่น
9. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่นของเด็กปฐมวัย
10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโทรทัศน์และเด็กปฐมวัย
 - 10.1 ความหมายและความสำคัญของโทรทัศน์
 - 10.2 ประเภทรายการโทรทัศน์
 - 10.3 ปัญหาของเด็กปฐมวัยกับการดูโทรทัศน์
 - 10.4 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการดูโทรทัศน์
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์
 - 11.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. ความหมายและความสำคัญของความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น มีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความคิดเห็น” ดังนี้

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ – ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2534 : 246) ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นข้อพิจารณาความจริงจากการใช้ปัญญา ความคิดเห็นประกอบถึงแม้จะไม่ได้หลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไป

จารุลักษณ์ ประเสริฐวณิช. (2530 : 12) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความคิดเห็น เป็นข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญา ความคิดประกอบ ถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไป (พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2524 : 246)

ความคิดเห็น เป็นการตอบสนอง หรือปฏิกิริยาทางด้านความคิดที่มีต่อเหตุการณ์ที่มากระทบเป็นความคิด การตัดสินใจ และความเชื่อเฉพาะตัวบุคคลที่สนองตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่ต้องอาศัยเหตุผล หรือข้อพิสูจน์ใด ๆ

ฟอสเตอร์ (สุนิสา ทนุผล. 2530: 5 – 6; อ้างอิงจาก Foster.1975 : 247) ว่า แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือทัศนคติของบุคคลนั้นมักเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีกับสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์ หรือเกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็นคุ้นเคย ได้ทดลอง ฯลฯ อันถือเป็นประสบการณ์ตรง (Direct experience) และจากประสบการณ์โดยอ้อม (Indirect experience) ได้แก่ การได้ยิน ได้ฟัง

2. ค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยมไม่เหมือนกัน จึงอาจจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งเดียวกันแตกต่างกัน

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกโดยการพูด เขียน หรือสื่อสารให้บุคคลอื่นได้รับรู้ถึงความคิด ความรู้สึก ค่านิยม หรือ ความเชื่อ ที่บุคคลมีต่อเรื่องราวใด ๆ โดยมีอายุ พื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ทำงาน และตำแหน่งงาน ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องมีพิสูจน์ถึงความถูกต้องของความคิดเห็นนั้น ๆ จึงอาจถูกยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นได้

กมลรัตน์ หล้าสูงศ์. (อภิชัย ชำชุม. 2538: 11 ; อ้างอิงจาก กมลรัตน์ หล้าสูงศ์. (2527 :174) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกโดยการพูด หรือ เขียนเกี่ยวกับเจตคติ ความเชื่อ หรือค่านิยมของบุคคล ความคิดเห็น ไม่เหมือนเจตคติตรงที่ไม่จำเป็นต้องแสดง ความรู้สึก อารมณ์ หรือแม้กระทั่งการแสดงพฤติกรรมที่จะตอบสนอง หรือไม่ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเพียงคำพูดพร้อมเหตุผลที่บุคคลคิดขึ้นมา และถ้ามีคนไม่เห็นด้วย บุคคลนั้นก็อาจจะเปลี่ยนคำพูดดังกล่าวได้

ความคิดเห็นจึงเป็นการแสดงออกทางด้านทัศนคติ หรือความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ สภาพแวดล้อม และประสบการณ์ของแต่ละคน รวมทั้งความสัมพันธ์ติดต่อกันระหว่างบุคคลด้วย ความคิดเห็นนี้อาจจะแยกออกจากทัศนคติได้ เนื่องจากความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ เพียงแต่ความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ

2. ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ

นันทนาการถือเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นปัจจัยเบื้องต้น สำหรับชีวิตของมนุษย์ทุกเชื้อชาติทุกภาษาซึ่งมีความต้องการที่จะแสดงออกและพัฒนาชีวิต ของตนเองไปในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น มีเพลงประจำชาติการเต้นรำพื้นเมืองการเล่นพื้นบ้าน เกมกีฬาพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน มีภาษาขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมประจำชาติ เป็นต้น Joseph Lee กล่าวว่า “นันทนาการเป็นมรดก ร่วมกันของมวลมนุษยชาติ แม้ว่าการแสดงออกจะ ไปในรูปแบบต่าง ๆ กันก็ตามกิจกรรมนันทนาการจะช่วยให้เด็กและเยาวชน ของประเทศ ได้รับประสบการณ์ในชีวิต และการเจริญเติบโตจากกิจกรรมการเล่นต่างๆ ที่เด็กสนใจเข้าร่วม นอกจากนี้กิจกรรมนันทนาการยังสามารถช่วยให้มนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพ ได้รับความสุขความสนุกสนาน ความพึงพอใจอันเป็นคุณค่าเบื้องต้นทำให้เกิดความสมดุลย์ของชีวิต”

ความหมายนันทนาการ

นันทนาการ เดิมมาจากคำว่า "สันทนาการ" (Recreation) ซึ่งหมายถึงการพูดการสนทนาซึ่งกันและกันถือเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เช่นกัน แต่ความหมายยังไม่ตรงคำว่า "Recreation" นักต่อมาศาสตราจารย์ พระยาอนุมานราชธน หรือนามปากกา "เสถียรโกเศศ" ได้บัญญัติคำศัพท์ภาษาไทยขึ้นมาใหม่เป็น"นันทนาการ" มาจากคำว่า "นันท"สนธิกับคำว่า "อาการ" หมายถึง ลักษณะอาการของความสนุกสนาน ร่าเริง คำว่า "Recreation" เป็นคำที่มาจากภาษาละตินว่า "Recreatio" หมายความว่า การสร้างใหม่หรือทำให้เกิดขึ้นใหม่ หรือทำให้สดชื่นขึ้นใหม่ สำหรับความหมายของคำว่า "นันทนาการ"หรือ "Recreation" ตามแนวความคิดของนักนันทนาการต่าง ๆ มีแนวคิดเป็นดังนี้ บัตเลอร์ (George D.Butler) ได้ให้ความหมายไว้ว่า นันทนาการ คือ ประสบการณ์ หรือกิจกรรมใด ๆ ซึ่งบุคคลเข้าร่วมโครงการเลือกสรรแล้วว่าจะทำความสนุกสนาน และพึงพอใจมาสู่ตัวบุคคล นูเมเยอร์ (Numeyer) ได้กล่าวว่า นันทนาการ คือ กิจกรรมใด ๆ ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลหาความสนุกในระหว่างเวลาว่าง โดยเสรี และได้รับความสุขใจจากการกระทำนั้น ๆ แนช (Jay B. Nash) ได้อธิบาย

ว่านันทนาการ หมายถึง การใช้เวลาว่างเพื่อประโยชน์คุณค่าในทางที่ดีงามจากการเข้ากิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งสำหรับเด็กจะเรียกกิจกรรมนั้นว่า " การเล่น " ส่วนคนรุ่นหนุ่มสาว และผู้ใหญ่แล้ว จะเรียกว่า "นันทนาการ" สรุปโดยทั่วไปได้ว่า "นันทนาการ " คือประสบการณ์ หรือการกระทำกิจกรรมใด ๆ ที่บุคคล หรือกลุ่มบุคคลได้เลือกสรรเข้าร่วมโดยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับใด ๆ ทั้งโดยตรง และโดยอ้อม การกระทำกิจกรรมนั้นจะต้องกระทำ ในเวลาว่างจากงานประจำ หรือภารกิจอื่น ๆ โดยไม่หวังผลตอบแทนรางวัลใด ๆ นอกจากความสนุกสนาน ความพึงพอใจ ความสุขที่ได้รับโดยตรงเท่านั้น

ลักษณะสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของนันทนาการ

กิจกรรมนันทนาการนี้ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. นันทนาการนั้นต้องเป็นกิจกรรม (Activity) คือ ต้องมีการกระทำร่างกาย กล้ามเนื้อหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งได้มีการกระทำ (การอยู่เฉย ๆ เช่น นอนหลับ ถือว่าไม่เป็นกิจกรรมทางนันทนาการ เพราะ การนอน ไม่ถือว่าเป็นกิจกรรม)
2. การเข้าร่วมในกิจกรรมนั้นต้องเป็นการกระทำด้วยความสมัครใจ
3. กิจกรรมที่ทำนั้นต้องในเวลาว่าง (Free Time) ได้แก่ เวลานอกเหนือจากเวลานอนหลับ เป็นประจำในเวลากลางคืน เวลาทำงาน หรือเรียนหนังสือในชั่วโมงเรียน เวลาจำเป็นส่วนตัว เช่น รับประทานอาหาร เข้าห้องน้ำ ฯลฯ
4. เป็นกิจกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม ไม่เป็นไปในทางอบายมุข และผิดกฎหมาย แต่เป็นกิจกรรมที่ก่อประโยชน์ทางการศึกษา
5. กิจกรรมนั้นต้องนำความพึงพอใจในทันทีทันใด และโดยตรงต่อผู้เข้าร่วม
6. กิจกรรมที่เลือกนั้นต้องไม่เป็นกิจกรรมที่ทำเป็นอาชีพ

ความมุ่งหมายของนันทนาการ

กิจกรรมใด ๆ ก็ตามจะก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความพึงพอใจของผู้นำกิจกรรมหรือผู้เข้าร่วม กิจกรรม จำเป็นจะต้องมีเป้าหมายในการดำเนินงานที่แน่นอน โดยเฉพาะกิจกรรมทางด้านนันทนาการ ผู้นำ และผู้เข้าร่วมกิจกรรมต้องทราบก่อนว่า กิจกรรมนั้น ๆ เน้นให้เกิดประโยชน์ทางด้านใดมากกว่า เพื่อจะได้ร่วมกันสร้างสรรค์ไปในทิศทางเดียวกัน และบรรลุตามเป้าหมายที่วางเอาไว้ ซึ่งทางด้านกิจกรรมนันทนาการนั้น มีความมุ่งหมาย 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาด้านสุขภาพ (Health Development) สุขภาพเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในยามว่างมากเท่า ๆ กับการประกอบภาระงาน อาทิปฏิกิริยาที่แสดงในยามว่างเป็นเครื่องวัดได้อย่างดี

ถึงคุณภาพของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ น้ำใจ กิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยผ่อนคลายและปลดปล่อยความตึงเครียดในการทำงาน ทำให้ลืมปัญหาต่าง ๆ จึงเป็นเครื่องส่งเสริมสุขภาพทางจิต และกิจกรรมที่ให้ผู้เข้าร่วมได้สนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจ เป็นเครื่องส่งเสริมสุขภาพทางกาย

2. เพื่อพัฒนาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relationship) ในขณะที่บุคคลได้ร่วมเล่นร่วมสังสรรค์ในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์ที่ดี จะมีโอกาสได้พบปะแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ประสบการณ์การทำงานของกันและกัน นอกจากนี้ยังได้รู้จักสนิทสนมคุ้นเคย รู้จักยกย่องตำแหน่ง หน้าที่การงาน อาชีพ รู้จักนิสัยใจคอ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จะเป็นการส่งเสริมพัฒนาด้านมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

3. เพื่อพัฒนาการเป็นพลเมืองดี (Civic Development) ในการสร้างคุณธรรมอันดีระหว่างสมาชิกของชุมชน ทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมทุกอย่าง ที่จัดกิจกรรมนี้ทำให้ได้พัฒนาไปในทางที่ดี ทำให้คนเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม มีความเคารพต่อกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือกติกาต่าง ๆ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่เอารัดเอาเปรียบ ไม่เห็นแก่ตัว ย่อมเป็นคนมีระเบียบวินัยดี จะเป็นแนวทางของการเป็นพลเมืองดีต่อไป

4. เพื่อพัฒนาตนเอง (Self Development) เป็นการช่วยส่งเสริมให้บุคคลเกิดทักษะในการเล่นกีฬาขั้นพื้นฐาน และสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬายอดเยี่ยมในโอกาสต่อไป นอกจากนี้ยังได้รับสิ่งแปลกใหม่ที่เขาไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน มีความสุขความพึงพอใจ ในสิ่งที่ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมนันทนาการทางการพูด การเขียน ศิลปะ ดนตรี การกีฬา จะทำให้เขาเกิดทักษะความสามารถเพื่อพัฒนาตนเองสืบต่อไปได้ดีขึ้น

3. ประโยชน์ของนันทนาการ

ตราบใดที่มนุษย์ยังต้องต่อสู้กับชีวิต จากการประกอบอาชีพที่มีลักษณะแตกต่างกันไป บางคนต้องทำงานหนักตลอดวัน และบางคนต้องทำงานทั้งวันทั้งคืน ไม่มีเวลาว่างที่จะพักผ่อนหย่อนใจ และไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ทำให้ระบบสังคมสลับซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้น บุคคลควรมองเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของนันทนาการ ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ช่วยให้คนรู้จักเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ตามปกติ คนมีเวลาทำงาน เวลานอน กิจวัตรประจำวันแล้ว ยังมีเวลาว่างเหลืออีกประมาณวันละ 5 - 7 ชั่วโมง เวลาว่างนี้สามารถนำมาใช้ให้เกิด

ประโยชน์ด้วยการร่วมกิจกรรมนันทนาการ จะได้ประโยชน์ต่อสังคม ดีกว่าปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ หรือให้ไปในทางอบายมุข

2. ช่วยให้บุคคลในอาชีพต่าง ๆ ได้พักผ่อน การมีโอกาสผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อย มีเวลาร่วมสนุกสนานในกิจกรรมนันทนาการ ใช้เวลาอื่น ๆ ให้เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์

3. ช่วยในทางสุขภาพจิต สังคมปัจจุบันซับซ้อน มีปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตมากมาย สิ่งเหล่านี้เป็นหนทางนำไปสู่สุขภาพจิตเสื่อม การประกอบกิจกรรมนันทนาการจะทำให้สุขภาพดี แจ่มใส ปราศจากความกังวล ปัญหาต่าง ๆ ก็หมดไป และยังช่วยแก้ไขสุขภาพจิตเสื่อมได้ด้วย

4. ช่วยป้องกันอาชญากรรมและความประพฤติเกเรของเด็กปัจจุบันนี้เป็นปัญหายุวรุ่นที่เกิดขึ้นมีมากมาย ซึ่งเนื่องจากยุวรุ่นเหล่านี้ใช้เวลาว่างเหล่านั้นไปในทางที่ผิด เช่น ลักขโมย ก่ออาชญากรรม ฯลฯ

5. ช่วยบำรุงขวัญ ความแข็งแรง และความอดทนของทหาร ตำรวจ นันทนาการทำให้ทหาร ตำรวจ มีร่างกายแข็งแรงและรื่นเริง สนุกสนาน ไม่ว่าในยามสงบหรือในยามสงคราม เช่น มีนักร้องไปแสดงให้ความบันเทิงแก่ทหาร ตำรวจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยบำรุงขวัญ บำรุงน้ำใจ ทำให้มีกำลังใจ มีความแข็งแรง อดทนเพื่อหน้าที่

6. ส่งเสริมให้เกิดความสุข ความพอใจ ผู้ที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมนันทนาการชนิดใดนั้น ย่อมพอใจในกิจกรรมนั้น ผลที่ได้รับทำให้เขามีความสุขสดชื่น เฟิดเฟลิน สนุกสนาน พอใจในชีวิต และสังคม

7. ช่วยให้ความปลอดภัยแก่สังคม ประชาชนในกรุงเทพฯ อยู่กันอย่างหนาแน่นจะหาที่ว่างใช้สำหรับเล่น สำหรับพักผ่อน สนามเด็กเล่นมีไม่พอ จะเห็นได้ว่าเด็กจำนวนมากวิ่งเล่นบนถนน หรือบนทางเท้า ซึ่งอาจเกิดอันตรายได้ ฉะนั้นเพื่อความปลอดภัยแก่เด็ก ควรจัดสนามเด็กเล่น สนามกีฬา ให้เพียงพอ

8. ช่วยเสริมความรักความอบอุ่นและความเข้าใจอันดี สมาชิกภายในครอบครัวจะมีโอกาสพบกันเสมอ และได้แสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยการใช้กิจกรรมนันทนาการร่วมกัน เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดี

9. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี ประชาชนที่รู้จักบำรุงรักษาสุขภาพใช้เวลาว่างในทางที่ถูก ไม่สร้างความสะดวกรื้อนให้สังคม รักความยุติธรรม ไม่เห็นแก่ตัว รักหมู่คณะ มีน้ำใจ รักการให้ บริการ อาสาสมัครช่วยเหลือสังคม สิ่งเหล่านี้ก็นับว่าเป็นพลเมืองดี ซึ่งสืบเนื่องจากการเข้าร่วมนันทนาการ

10. ส่งเสริมให้มีการสงวนทรัพยากรธรรมชาติของประเทศชาติ นันทนาการมีนโยบายให้มีการสงวนป่าไม้ เพื่อเป็นวนอุทยานเป็นสวนพฤกษชาติ เพื่อให้ประชาชนได้แสวงหาความสุข ความพอใจ และความเพลิดเพลินจากธรรมชาติที่สวยงาม ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศยั่งยืนนาน ไม่มีวันหมดสิ้น

4. ประเภทของกิจกรรมนันทนาการ

กิจกรรมทางนันทนาการนั้นสามารถจะแยกออกได้ตามลักษณะของกิจกรรมและ เพื่อให้บรรลุตามความมุ่งหมายของการจัด ของผู้เข้าร่วม และผู้รับผิดชอบ จึงแยกประเภทของกิจกรรมนันทนาการการออกได้ ดังต่อไปนี้

1. ประเภทการฝีมือและศิลปหัตถกรรม (Arts and Craft Recreation) เป็นกิจกรรมประเภทการปั้น การวาดเขียน กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้มือประดิษฐ์สิ่งของขึ้นมา อันทำให้เกิดความเพลิดเพลิน บันเทิงใจ เป็นกิจกรรมทางนันทนาการทั้งสิ้น

2. ประเภทเกมส์ กีฬา กรีฑา (Sports in Recreation) กิจกรรมประเภทกีฬานี้ เป็นกิจกรรมที่นิยมกันแพร่หลายและเป็นกิจกรรมนันทนาการที่ให้ประโยชน์มากที่สุดแก่ผู้เข้าร่วม กิจกรรมประเภทนี้แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

2.1 กีฬากลางแจ้ง ได้แก่ เกมส์กีฬาที่ใช้สนามกลางแจ้งและเล่นกลางแจ้ง เช่น ฟุตบอล รักบี้ ฯลฯ

2.2 กีฬาในร่ม มักเล่นในห้องนันทนาการ โรงยิมเนเซียม หรือในร่ม เช่น เทเบิลเทนนิส บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน ฯลฯ

3. ประเภทดนตรี และร้องเพลง (Music in Recreation) กิจกรรมดนตรีทุกชนิดเป็นเครื่องปลอบประโลมใจให้เพลิดเพลิน สนุกสนาน และความบันเทิงแก่ผู้เล่นและผู้ฟัง จะเป็นดนตรีสากล ดนตรีไทย ฯลฯ และรวมถึงการร้องเพลงเดี่ยว การร้องเพลงหมู่ เพลงพื้นบ้าน เพลงไทย เพลงสากล เพลงร่ำว้าง ลำตัด เพลงน้อย ฯลฯ

4. ประเภทการเต้นรำ (Dance in Recreation) กิจกรรมการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่ใช้จังหวะดนตรีนั้นเป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน ให้ชีวิตเพลิดเพลิน ซึ่งถือว่าเป็นนันทนาการ เช่น การเต้นรำพื้นเมือง รำไทโน กิจกรรมเข้าจังหวะ และลีลาศ เป็นต้น

5. ประเภทงานอดิเรก (Hobbies in Recreation) งานอดิเรกเป็นกิจกรรมนันทนาการที่สำคัญแขนงหนึ่งคือ เป็นสิ่งที่ช่วยให้การดำเนินชีวิตประจำวันของคนมีความสุขเพลิดเพลิน สำหรับเด็กควรได้รับการฝึกหัดให้รู้จักประกอบกิจกรรมนี้ ทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน ช่วยสนับสนุน งานอดิเรกแบ่งได้ 3 แบบ คือ

5.1 แบบงานเก็บสะสม คือ ใช้เวลาวางในการเก็บสะสมสิ่งของต่าง ๆ เช่น สะสมใบไม้ แสตมป์ สี รูปภาพ ภาพวาด ภาพโบราณวัตถุ เหรียญที่ระลึก ธนบัตรเก่า ๆ เครื่องลายคราม ฯลฯ

5.2 แบบงานทำประดิษฐ์ คือ ใช้เวลาวางในการสร้างสรรค์ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ เช่น ที่รองจาน ดอกไม้ไฟ โป๊ะตะเกียง ฯลฯ

5.3 แบบงานกลไกกรรมในครัวเรือน คือ ใช้เวลาวางในการปลูกพืชผักสวนครัว เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงกล้วยไม้ ฯลฯ งานอดิเรก ถือเป็นเครื่องกลมเกลี้ยงนิสัย ใ้บุคคลเป็นคนมี ความละเอียดอ่อน สุขุมเยือกเย็น รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคมอีกด้วย

6. ประเภทกิจกรรมทางสังคม (Social Recreation) กิจกรรมนันทนาการทางสังคม ได้แก่ กิจกรรมนันทนาการหลายประเภท ที่กลุ่มคนได้ร่วมกันประกอบขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน จึงได้ร่วมประกอบกิจกรรมนันทนาการชนิดนั้นเพื่อสังคม เช่น การประชุมพบปะสังสรรค์ การสมาคม สโมสร การรับประทานเลี้ยงในโอกาสต่าง ๆ ฯลฯ

7. ประเภทละครภาพยนตร์ (Drama in Recreation) การแสดงต่าง ๆ ที่เป็นไปในแบบของการละคร จะบนเวทีหรือไม่ ผู้เล่นและผู้ดูได้รับความเพลิดเพลินก็จัดว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการ เช่น ละครที่เล่นทุกแห่ง ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ละครกรรมศิลป์การ โขน หนังตะลุง มโนราห์ ลิเก หุ่นกระบอก การแต่งตัวแฟนซี ฯลฯ

8. ประเภทการอ่าน พูด เขียน และทางวรรณกรรมกิจกรรมการอ่าน พูด เขียน ในเวลาว่างทำให้เกิดประโยชน์ ใ้มีความรู้ ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เช่น

8.1 กิจกรรมการพูดคุย สนทนา ได้วาทิ การปาฐกถา

8.2 กิจกรรมการอ่าน การอ่านหนังสือพิมพ์ หนังสือต่าง ๆ

8.3 กิจกรรมการฟัง ฟังวิทยุ ฟังอภิปรายได้วาทิ ฯลฯ

8.4 กิจกรรมการเขียน เขียนบทความ นวนิยาย นิทาน

9. ประเภทนอกสถานที่ หรือนอกเมือง (Outdoor Recreation) เนื่องจากในเมืองมีคนอยู่หนาแน่น ที่พักผ่อนหย่อนใจไม่เพียงพอ ฉะนั้นกิจกรรมกลางแจ้งนอกสถานที่ ชมภูมิประเทศ ศึกษา

ธรรมชาติ ทำให้มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น และเป็นการเพิ่มความรู้ให้แก่กิจกรรมนี้ ได้แก่ ยิงนก ตกปลา ล่าสัตว์ ว่ายน้ำ เทียวชมป่าไม้ สัตว์ป่า เทียววนอุทยาน เดินเล่น เดินทางไกล ฯลฯ

10. ประเภทกิจกรรมพิเศษ (Special Recreation) ได้แก่ กิจกรรมที่มีการเล่นเป็นครั้งคราว แต่เป็นกิจกรรมตามประเภทเพณีของท้องถิ่นที่ประชาชนทั่วไปปฏิบัติ เช่น งานวันขึ้นปีใหม่ งานวันตรุษสงกรานต์ งานเทศกาลประจำท้องถิ่น กิจกรรมทางศาสนา เช่น ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า กิจกรรมพิเศษจัดให้มีขึ้นเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้พักผ่อนหย่อนใจ สนุกสนาน และทำบุญด้วย

11. ประเภทอาสาสมัคร (Voluntary Recreation) ได้แก่ กิจกรรมที่บุคคลสมัครใจเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ และเป็นกิจกรรมที่บริการอาสาสมัครแก่กลุ่มคน หรือชุมชน เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เช่น กิจกรรมค่ายอาสาสมัคร การบำเพ็ญประโยชน์สาธารณสถาน การพัฒนาชุดลดอุบัติเหตุ การปลูกป่า

5. ความหมายและความสำคัญของการพูด

ความหมายของการพูด

นิตยา ประพตติกิจ (2536 : 151) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทดสอบความคิดของตนเอง แสดงความรู้สึก เพิ่มพูนความรู้ใหม่ๆ พัฒนาความสามารถด้านการฟัง สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นฝึกฝนการใช้คำ และโครงสร้างภาษา และให้ความสนุกสนาน ยิ่งเด็กอายุน้อยลงเท่าไรก็ยิ่งพูดน้อยลงเท่านั้น เพราะเด็ก ๆ จะใช้พลังงานทางร่างกายเพื่อให้ได้สิ่งที่เขาต้องการ เช่น เด็กจะหยิบหรือกระซอกจากผู้อื่น เดินข้าม กัด ข่วน ร้องไห้ หรือตะเบ็งเสียง โดยไม่ใช้คำพูดเหมือนเด็กที่โตแล้ว แต่เมื่อเด็กพัฒนาทางด้านวุฒิภาวะแล้ว เด็กจะพัฒนาทางการใช้ภาษา (คำพูด) ด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 99) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดโน้มน้าวใจไปให้ผู้ฟังรู้ หรือเข้าใจความต้องการ เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

เปลื้อง ญ นคร (2540 : 21) กล่าวว่า คำพูดทำให้มนุษย์มีเสรีภาพ ผู้ใดไม่สามารถพูดแสดงความคิดของตน ผู้นั้นคือ ทาส เพราะการพูด คือการแสดงเสรีภาพ

รังสรรค์ จันต๊ะ (2541 : 21) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึงกระบวนการหนึ่งในการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระของข้อมูล ความรู้กับอารมณ์ ความรู้สึก

ความต้องการและความคิดเห็นของตนเอง ประกอบกับกิริยาท่าทางต่าง ๆ ส่งไปยังผู้ฟัง หรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบ และเกิดการตอบสนองในขั้นตอนสุดท้าย

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 86) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง อากัปกิริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และตอบสนองได้

สรุปได้ว่า การพูด เป็นการสื่อสารที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยใช้การเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ สีหน้า ท่าทาง เพื่อต้องการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดของตนเองไปสู่ผู้ฟัง

ความสำคัญของการพูด

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 186) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะการพูดเป็นเครื่องมือที่สื่อความคิดที่รวดเร็ว แพร่หลายได้ผลดียิ่งขึ้น นอกจากจะพูดทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดเป็นทางการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่ที่ต้องการถ่ายทอดความรู้ ความคิดเป็นสำคัญ

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 63 – 64) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะทางด้านภาษาเป็นอย่างดี ซึ่งจุดประสงค์ของการพูดมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ
2. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่มีปัญหาสำหรับเด็ก เช่น เสียง “ส” นอกจากนี้ ยังคงพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง รื่นหู ไม่ดัง ไม่ค่อยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่น เด็ก ๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผมไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำคะ”
4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อกับสังคมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ๆ การที่เด็กจะเป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ ดังนั้น การให้การศึกษาแก่เด็กวัยนี้ย่อมจะต้องฝึกเด็กให้รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอใจ” โดยต้องเป็นแบบแผนให้ และต้องให้เด็กรู้จักใช้อย่าง สม่ำเสมอ นอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะด้วย เสียงที่พูดในห้องเรียน ย่อมจะไม่ต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม

5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น คือไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเองเท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด

6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมั่วพะวงแต่จุดที่ไม่สำคัญ

7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค

นภเนตร ธรรมบวร (2544 : 113 – 114) กล่าวถึง พัฒนาการทางการพูดว่า การพูดถือเป็นการแสดงออกทางพัฒนาการทางภาษาด้านหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญพอ ๆ กับการเขียนเลยทีเดียว การพูดเป็นการรวบรวมประสบการณ์ต่าง ๆ ของเด็ก ๆ เข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก ความคิด การรับรู้ การเรียนรู้ การจำ และความรู้ความเข้าใจ

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง ใช้ในการสื่อสารการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็น เพื่อให้ผู้อื่นได้รู้ และเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กปฐมวัย หากผู้ที่เกี่ยวข้อง คือ พ่อ แม่ และครู รู้จักวิธีที่จะส่งเสริมพัฒนาการพูดที่เหมาะสม และฝึกบ่อย ๆ ก็จะทำให้เด็กพูดได้อย่างชัดถ้อย ชัดคำ กล่าวแสดงออกทางการพูด รู้จักเสียงลำดับการพูดของเรื่องราวก่อนหลัง ไม่วกไปวนมา ทำให้การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น

6. พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

พรวพวรรณ เหลืองสุวรรณ (2533 : 90 -93) ได้กล่าวถึง ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยในแต่ละช่วงอายุ ดังนี้

0 – 7 ปี เด็กแรกเกิดจะสื่อสารกับบุคคลอื่นด้วยภาษาท่าทาง เมื่อพูดได้ สามารถพูดคำบางคำได้ชัดเจน แต่จะไม่เข้าใจความหมายของคำ 18 เดือน และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ถึง 30 คำ

เมื่ออายุประมาณ 2 ปี ชอบตั้งคำถามว่า อะไร ทำไม และส่วนมากยังพูดไม่ชัด โดยเฉพาะตัว ร, ล และคำควบกล้ำ บางครั้งยังพูดกลับกัน ผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ไม่ควรกล่าวล้อเลียน หรือตำหนิ เพราะจะทำให้เด็กพัฒนาช้า เด็กจะสามารถเข้าใจความหมายและคำมากกว่าส่วนที่ต้องการจะพูดออกมา

อายุ 3 ปี มีพัฒนาการทางภาษาเร็วมาก สามารถตั้งคำศัพท์ใหม่ ๆ หรือเรียกชื่อสิ่งใหม่ตามความเข้าใจของตน สามารถเข้าใจคำพูดง่าย ๆ ของผู้ใหญ่ เช่น อย่า ไม่ แต่ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่มองไม่เห็น ดังนั้น การปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องของผู้ใหญ่ จึงยังไม่สม่ำเสมอ และยังไม่ลิ้มคำถามว่า ทำไมจะพยายามจะทำความเข้าใจกับคำถามที่ตนเองถามไปเช่นกัน

อายุ 4 ปี ในด้านการใช้ภาษาของเด็กวัยนี้ เริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความสนใจคำพูดของผู้ใหญ่ และชอบเลียนแบบ เริ่มพูดประโยคที่ยาว และใช้คำถามที่มีเหตุผลมากขึ้น ชอบฟังนิทานซ้ำ ๆ โดยไม่เบื่อ

อายุ 5 ปี สามารถเข้าใจคำพูด ข้อความยาว ๆ ของผู้ใหญ่ได้ดี แปละพยายามพูดยาว ๆ โดยเลียนแบบผู้ใหญ่ในการจะสร้างประโยค ชอบฟังนิทานประเภทเทพนิยาย และชอบแสดงบทบาทสมมติประกอบ

อายุ 6 ปี เด็กส่วนใหญ่จะสนใจในการพูด ชอบสนทนากับเพื่อน ๆ หรือผู้ใหญ่มากกว่าการเล่นสิ่งของ และมีความสุขมากเมื่อได้สนทนากับผู้อื่น และไม่ชอบถูกวิจารณ์ต่อหน้าผู้อื่นหรือชุมชน ชอบฟังเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับธรรมชาติ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ เริ่มสนใจการอ่าน โดยเฉพาะนิยายที่มีภาพประกอบ

7. กิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้กับเด็กนั้น มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุยกัถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ ได้พัฒนาครบทุกด้าน (กรมวิชาการ. 2540 ก : 36 – 37) ตามแนวการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่สามารถจัดได้หลากหลายวิธี เช่น

1. การสนทนา อภิปรายเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในการพูด รู้จักแสดงความคิดเห็น และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นของจริง รูปภาพ สถานการณ์จำลอง ฯลฯ

2. การเล่านิทาน เป็นการเล่าเรื่องต่าง ๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องที่เน้นการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ดีขึ้น ในการเล่านิทาน สื่อที่ใช้จะเป็นรูปภาพ หนังสือนิทาน หุ่น การแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง

3. การสาธิต เป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้สังเกต และเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้น ๆ ในบางครั้งครูอาจให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้สาธิตร่วมกับครู เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริง

เช่น การเพาะเมล็ด การเป่าลูกโป่ง การเล่นเกมการศึกษา

4. การทดลอง / ปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ได้สังเกตการเปลี่ยนแปลง ฝึกการสังเกต การคิดแก้ปัญหา และการส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น และค้นพบด้วยตนเอง เช่น การประกอบอาหาร การทดลองวิทยาศาสตร์ง่าย ๆ การเลี้ยงหนอนผีเสื้อ การปลูกพืช ฯลฯ

5. การศึกษานอกสถานที่ เป็นการจัดกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงอีกรูปแบบหนึ่ง ด้วยการพาไปทัศนศึกษาสื่อต่าง ๆ รอบโรงเรียน หรือสถานที่นอกโรงเรียน เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก

6. การเล่นบทบาทสมมติ เป็นตัวละครต่าง ๆ ตามเนื้อเรื่องในนิทาน หรือเรื่องราวต่าง ๆ อาจใช้สื่อประกอบการเล่นสมมติ เพื่อความเข้าใจ และก่อให้เกิดความสนุกสนาน เช่น หุ่นสมมติระที่คาดศีรษะรูปคน และสัตว์รูปแบบต่าง ๆ เครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์ของจริงชนิดต่าง ๆ

7. การร้องเพลง การเล่นเกม ท่องคำคล้องจอง เป็นการจัดให้เด็กได้แสดงออกเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา และจังหวะ

นิรมล ช่างวัฒนชัย (2541 : 26) ได้แนะนำตัวอย่างกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูด ดังนี้

1. กิจกรรมการอธิบาย หรือเล่าถึงภาพที่เห็น
2. ทำท่าประกอบคำการพูด
3. เล่านิทาน
4. ลำดับเรื่องตามนิทาน
5. เรียกชื่อ และอธิบายลักษณะสิ่งของ
6. จำ และอธิบายลักษณะสิ่งของ
7. อธิบายขนาด และสีของสิ่งของ

8. ความหมายและความสำคัญของการเล่น

ความหมายของการเล่น

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1965: 321) กล่าวว่า การเล่นเป็นการทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้น และมักเป็นกิจกรรมที่กระทำโดยไม่ถูกบังคับ

ราศี ทองสวัสดิ์ (2529 : 361) ให้ความหมายของการเล่นไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม การเล่นของเด็กเปรียบได้กับการทำงานของผู้ใหญ่ แต่ต่างกันตรงที่ผู้ใหญ่ทำงานเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่วางไว้ แต่เด็กมีการเล่นที่จบลงด้วยความพอใจตามธรรมชาติ มิได้มุ่งหวังสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การเล่นนอกจากจะเป็นกระบวนการเรียนรู้ ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางสติปัญญา บนพื้นฐานของความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังช่วยให้เกิดการพัฒนาการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ให้เด็กเกิดประสบการณ์ที่ดี สามารถปรับตัวตนเองให้อยู่ในสภาวะแวดล้อมได้อย่างมีความสุข

ความสำคัญของการเล่น

เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2523 : 44 – 47) ได้กล่าวว่า การเล่นเป็นการตอบสนองความต้องการกระตือรือร้น ใฝ่รู้ของตนเอง โดยไม่มีใครสอน การเล่นทำให้เด็กรู้สึกอิสระ สนุกสนานเพลิดเพลิน และพร้อมที่จะทำกิจกรรมซ้ำ เมื่อเกิดความพึงพอใจ และสนใจ โดยไม่ต้องมีสิ่งอื่นมากระตุ้น ไม่ว่าจะเป็นการให้รางวัล หรือการลงโทษ ทั้งยังอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เกิดการค้นพบใหม่ ๆ อยู่เสมอ การเล่นมีบทบาท และอิทธิพลอย่างมากมาต่อการเจริญเติบโตทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของเด็ก ทั้งนี้ เพราะการเล่นเป็นวิธีการ หรือทางที่จะช่วยให้ตนเองสามารถปรับตัว และเปลี่ยนแปลงความจริง เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงรอบ ๆ ตัว

เพียเจต์ (เยาวยา เดชะคุปต์. 2528 : 12 ; อ้างอิงจาก Piaget. n.d) กล่าวว่า การเล่นจะมีความสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญา เด็กสามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ เข้ามาในสมองได้จากการเล่น ซึ่งเพียเจต์ ได้แบ่งการเล่นไว้ 3 ประการ คือ

1. บทบาทการเล่น คือการระบายอารมณ์
2. การเล่นช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม
3. การเล่นเป็นการเรียนรู้ทางสังคม

ฮาร์ลีย์ แฟรงค์ และโกลเดนสัน (เยาวยา เดชะคุปต์. 2528 : 11 – 12 ; อ้างอิงจาก Harley, Frank and Goldenson. n.d.) ได้ศึกษาการเล่น และสรุปว่า การเล่นควรมีบทบาทสำคัญ 8 ประการ คือ

1. เป็นการเลียนแบบการกระทำของผู้ใหญ่

2. เป็นการแสดงบทบาทในชีวิตจริงออกมาโดยวิธีการที่เข้มข้น
3. เป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ และประสบการณ์
4. เป็นการแสดงออกถึงความต้องการ
5. เป็นการลดความต้องการที่ไม่เหมาะสม
6. เป็นกระแงของพัฒนาการ
7. เป็นการแก้ปัญหาของพัฒนาการ
8. เป็นการแก้ปัญหา และทดลองหาวิธีการแก้ปัญหา

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเล่นมีความสำคัญ และจำเป็นต่อเด็กปฐมวัยอย่างยิ่ง การเล่นนอกจากจะทำให้เด็กมีอิสระ มีโอกาสได้แสดงออกตามที่เด็กต้องการแล้ว การเล่นยังเป็นเครื่องมือในการจัดประสบการณ์ และกิจกรรม ให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ด้วยความพอใจ อยากทดลอง ค้นคว้า เกิดทักษะในกระบวนการ คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น การเล่นยังเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ เข้าใจธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเด็กอีกด้วย

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า การเล่นเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเจริญเติบโตด้านต่าง ๆ ของเด็ก โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ทุกคนต้องการเล่น เพื่อตอบสนองความต้องการการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ เด็กจะรู้สึกสนุกสนาน และเพลิดเพลิน พร้อมทั้งจะทำกิจกรรมซ้ำ ๆ ด้วยความพอใจ การเล่นเป็นวิธีการ หรือทางที่จะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัว เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงรอบ ๆ ตัว นอกจากนี้ การเล่น ยังช่วยพัฒนา และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ฝึกให้มีการแก้ปัญหา

9. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่นของเด็กปฐมวัย

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา เพียเจต์ (เลขา ปิยะอัจริยะ.2524 : 21 – 22 ; อ้างอิงจาก Piaget. (1962 : 135) กล่าวถึงการเล่นว่า เป็นกระบวนการพัฒนาทางสติปัญญา โดยแบ่งชั้นพัฒนาการเล่นออกเป็น ขั้นตอนการเล่นที่ต้องใช้ประสาทสัมผัสรู้สึกกลไกเคลื่อนไหวต่าง ๆ (Sensorimotor Stage) ในขั้นนี้เด็กยังไม่สามารถแยกตัวเองออกจากสิ่งแวดล้อมได้ ฉะนั้นการเล่นของเด็กในระยะแรกเกิด ถึง 2 ขวบ จึงมุ่งที่การนำตัวออกไปประสมกับสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้สมรรถภาพร่างกายเข้าร่วมด้วย ขั้นตอนการเล่นที่ใช้สัญลักษณ์ (Representational Stage) อยู่ในวัย 2 – 4 ปี ในวัยนี้ สติปัญญาของเด็กพัฒนาขึ้น มีความอยากรู้ อยากเห็น และมีความต้องการใช้ความรู้

ความสามารถที่มีเพิ่มขึ้น เป็นไปในแนวที่เริ่มรู้จักใช้ความคิด มโนภาพ และจินตนาการให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่นของตน ระยะนี้จึงเป็นระยะที่ความคิดในด้านสัญลักษณ์ของเด็กจะก่อรูป และพัฒนาขึ้น ขั้นการเล่นที่สื่อความคิด ความเข้าใจ (Reflective Stage) เด็กอายุ 4 – 7 ปี ในระยะนี้ เด็กจะมีความคิดรวบยอดมากขึ้น และสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เด็กสามารถรับรู้การจัดหมวดหมู่ หรือประเภทวัตถุ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ ตลอดจนมีพัฒนาการทางภาษาดีพอที่จะสื่อสารกับคนอื่นได้ การเล่นส่วนใหญ่ในระยะนี้ จึงเป็นการเล่นที่มีกฎเกณฑ์ และขั้นตอน

ปัจจุบัน มีผู้กำหนดทฤษฎีเกี่ยวกับการเล่นไว้หลายวิธี สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 2 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีพลังงานเหลือใช้ (Classical Theories Of Play) ได้แก่

- ทฤษฎีพลังงานเหลือใช้ (Surplus Energy Theory) ทฤษฎีนี้พัฒนาขึ้นโดย คาร์ล กรอส (Carl Gross) โดยนำเอาแนวคิดมาจากอริสโตเติล (Aristotle) ซึ่งมีความเชื่อว่า อินทรีย์จะใช้พลังงานไปประกอบกิจกรรม เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ อันได้แก่ การทำงาน หรือเพื่อประกอบกิจกรรม เพื่อไปสู่เป้าหมาย ได้แก่ การเล่น แต่การเล่นจะเกิดขึ้นได้เมื่ออินทรีย์มีพลังงานเหลือใช้จากการประกอบงานแล้ว
- ทฤษฎีผ่อนคลาย (Relaxation Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยแนวคิดที่ว่าการเล่นเป็นการสนองความต้องการ ที่จะผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์
- ทฤษฎีการเล่นโดยสัญชาตญาณ (Instinct Practive Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า คนมักจะเล่น เพื่อเตรียมตัวสำหรับชีวิตอนาคต

2. ทฤษฎีการเล่นร่วมสมัย (Cotemporary Theories Of Play) ได้แก่ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ให้ความสนใจเกี่ยวกับธรรมชาติการเล่นของเด็ก ฟรอยด์ (Freud) ได้กล่าวถึงการเล่นว่า เกิดจากความต้องการ และความพึงพอใจของตน เป็นความต้องการที่จะสนองตอบความพึงพอใจของตนเอง แต่ วอลเดอร์ (Walder) มีความเห็นว่า การเล่นเป็นการสนองประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจ ส่วน อิริกสัน (Erikson) ได้อธิบายการเล่นของเด็กว่า เป็นไปตามขั้นตอนของการพัฒนาการ โดยแบ่งการเล่นของเด็กออกเป็น 3 ขั้น ได้แก่

ขั้นที่ 1 การเล่นที่เกี่ยวกับตัวเอง เริ่มตั้งแต่เด็กแรกเกิด โดยที่มีศูนย์กลางของการเล่นอยู่ที่ตัวเด็กเอง

ขั้นที่ 2 การเล่นในโลกของเด็กเอง คือ เด็กจะเล่นกับของเล่น และวัตถุต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก

ขั้นที่ 3 การเล่นในสังคม การเล่นนี้จะเริ่มเมื่อเด็กมีอายุระดับที่จะเข้าสถานศึกษาปฐมวัย เด็กในวัยนี้จะเริ่มเล่นกับบุคคลอื่น

จากการศึกษาทฤษฎี และพฤติกรรมการเล่นของเด็ก สรุปได้ว่า เด็กตั้งแต่วัยแรกเกิดจนถึง 6 ปี การเล่นของเด็กเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ การเล่นเป็นการสนองความต้องการ ความพึงพอใจของเด็ก ในขณะเดียวกัน ก็เป็นพัฒนาการทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ อีกทั้งยังพัฒนาสติปัญญาของเด็กโดยตรง เด็กจะใช้เวลาเรียนรู้ ที่ค้นพบนั้น มาปรับใช้ในการคิดแก้ปัญหา การเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นนั้น ควรจะจัดสภาพแวดล้อม ประสบการณ์ และกิจกรรมต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กด้วย

10. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโทรทัศน์และเด็กปฐมวัย

10.1 ความหมายและความสำคัญของโทรทัศน์

วัฒนา พุทธาภรณ์ (2531 : 13) กล่าวว่า โทรทัศน์เป็นวิวัฒนาการทางการสื่อสารมวลชนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคม ให้ความรู้ความบันเทิงสำหรับผู้ชมที่อยู่ทางบ้าน ได้มีโอกาสเรียนรู้ข่าวสารและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก

แมคลูอัน (ประมวล ดิคนสัน. 2523 : 65 อ้างอิงจาก McLuan. N.d.) กล่าวว่า โทรทัศน์ทำให้คนเรากลายเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน

สรุปได้ว่า โทรทัศน์เป็นวิวัฒนาการทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ สามารถส่งข้อมูลข่าวสารถึงผู้ชมได้รวดเร็ว ให้ทั้งความรู้ ความบันเทิงสู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง ทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติ ศาสนาได้โดยพร้อมกัน

ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ (2513: 3 – 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. สามารถแสดงภาพให้เห็นเหมือนของจริงและประทับใจได้ เรียกร้องให้เกิดความเชื่อ ความสนใจความเลื่อมใส และสามารถชักจูงให้คล้อยตามได้
2. ทำให้ผู้ชมเกิดความทรงจำติดตาได้นาน
3. ภาพที่แสดงชักพาให้เด็กหรือแม้แต่ผู้ใหญ่เชื่อว่าเป็นจริงทั้ง ๆ ที่อาจเสนอผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง
4. ช่วยปลูกอารมณ์ฝันของเด็กได้ง่ายและสร้างรอยประทับใจให้เด็กดีกว่าผู้ใหญ่
5. ผู้ชมมีความรู้สึกเพลิดเพลินเหมือนมีส่วนร่วมกับการ์ตูนนั้นๆ

6. มีความรวดเร็วในการเสนอข่าวและชักจูงให้ผู้ชมสนใจติดตาม
7. นำความรู้ไปถึงตัวผู้ชมที่อยู่ไกลๆได้ จึงเข้าใจถึงจิตใจของผู้ชมได้
8. สามารถส่งได้อย่างรวดเร็ว
9. เข้าถึงประชาชนทุกชั้น ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชาติศาสนา และอาชีพในขณะเดียวกัน
10. ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ซึ่งเป็นทางทำให้เกิดความคิดความเห็นต่อชาติ

ย่อมก่อให้เกิดการกระทำซึ่งเป็นปฏิกิริยาจากความคิดเห็น หรือประชาคมติของชุมชน

นอกจากนี้ อรรถนพ เจริญถาวร (2520 : 117) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติของโทรทัศน์เพิ่มเติมไว้ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่รวมเอาคุณสมบัติของวิทยุ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์เข้าไว้ด้วยกัน คือ ผู้ชมสามารถได้ยินทั้งเสียงเช่นเดียวกับฟังรายการวิทยุ ได้เห็นภาพเคลื่อนไหวติดต่อกัน เช่นเดียวกับการชมภาพยนตร์ และได้เห็นตัวหนังสือ เช่นเดียวกับการอ่านหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์จึงเป็นสื่อมวลชนที่แสดงถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด

จากความหมาย ความสำคัญ และคุณสมบัติของโทรทัศน์ที่กล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มีประสิทธิภาพกว้างไกล ส่งข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์ สามารถให้ความรู้ ความบันเทิงสู่ประชาชนถึงในบ้านทุกเพศ ทุกวัย ทุกเชื้อชาติ ศาสนา พร้อม ๆ กัน เพราะเป็นสิ่งที่ให้ทั้งภาพ เสียง และตัวอักษร ทำให้คนสามารถรับรู้และซึมซับได้เร็ว โดยเฉพาะเด็ก เพราะเด็ก และเยาวชนเปรียบเสมือนผ้าขาวที่สื่อมวลชนทั้งหลายโดยเฉพาะโทรทัศน์จะเป็นผู้แต่งแต้มลงไป ถ้าเป็นสิ่งที่ดี ๆ ก็จะมีผลดีต่อผู้รับ ในทางตรงกันข้ามถ้าให้สิ่งที่ไม่ดีก็จะเป็นพิษภัยต่อผู้รับ ดังนั้น โทรทัศน์จึงเปรียบเสมือนมีดสองคมที่ให้ทั้งประโยชน์ และโทษต่อผู้ชม และเข้ามามีอิทธิพลเหนือความคิด จิตใจของเด็ก พฤติกรรมการแสดงออกของเด็กส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลทางโทรทัศน์ที่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมทางสังคมของผู้ดูได้

10.2 ประเภทของรายการโทรทัศน์

วัฒนา พุทธิฐานกูรานนท์ (2531: 19) แบ่งประเภทของรายการโทรทัศน์เป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 4 ประเภทด้วยกัน แบ่งโดยลักษณะของวิธีผลิตรายการ ดังนี้

1. รายการสด (Live Program Studio) เป็นรายการที่จัดทำขึ้นสด ๆ ในห้องส่งและออกอากาศพร้อมกันไปกับทันที จะต้องมีการซ่อมการออกอากาศล่วงหน้า เพื่อป้องกันการผิดพลาด

2. รายการสดนอกห้องส่ง เป็นรายการที่จัดทำขึ้นนอกห้องส่ง เป็นการถ่ายทอดสดโดยใช้รถซึ่งมีอุปกรณ์ในการถ่ายทอดต่าง ๆ อย่างครบครัน รายการประเภทนี้ จะจัดทำขึ้นในกรณีพิเศษ เช่น การถ่ายทอดพระราชพิธีต่าง ๆ ก็พื้นาดสำคัญ ฯลฯ

3. รายการที่มีการบันทึกเทปไว้ล่วงหน้า (Video Tape Recording) หรือรายการแห้ง เป็นรายการที่ได้จัดทำไว้ล่วงหน้า โดยบันทึกรายการลงในเทปโทรทัศน์ แล้วนำมาแพร่ภาพออกอากาศในภายหลังอีกครั้งหนึ่ง

4. รายการภาพยนตร์โทรทัศน์ (Telecinema) จะมีลักษณะดังนี้

- 4.1 ภาพยนตร์ที่สั่งซื้อจากต่างประเทศ
- 4.2 ภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ
- 4.3 ภาพยนตร์ที่สถานีสนับสนุนให้จัดทำขึ้น
- 4.4 ภาพยนตร์ข่าว

จุมพล รอดคำดี (2523: 76 – 80) ได้แบ่งประเภทของรายการโทรทัศน์ไว้ 4 ลักษณะดังนี้

1. การแบ่งประเภทของรายการตามเนื้อหาของรายการเป็นหลัก เช่น นวนิยาย เรื่องอิงประวัติศาสตร์ เป็นต้น

2. การแบ่งประเภทรายการตามวิธีเสนอรายการเป็นหลัก เช่น การอภิปรายละคร เป็นต้น

3. การแบ่งประเภทรายการตามกลุ่มผู้ชมเป็นหลัก เช่น รายการสำหรับแม่บ้าน รายการสำหรับเด็กตรกร เป็นต้น

4. การแบ่งประเภทรายการตามหน้าที่ของสื่อมวลชนเป็นหลัก ได้แก่

- 4.1 รายการบันเทิง เช่น ดนตรี ภาพยนตร์ ละคร การ์ตูน เป็นต้น
- 4.2 รายการสาระประโยชน์
- 4.3 รายการข่าว
- 4.4 รายการบริการประชาชน
- 4.5 รายการสาระความรู้ เช่น รายการเพื่อการศึกษา รายการทนายปัญหา รายการ

สารคดีท่องเที่ยว เป็นต้น

นอกจากนี้ เอ็ดเวิร์ด และ เบรทส์ (Edward and Bretz) ได้แบ่งประเภทรายการโทรทัศน์เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กลุ่มไม่ใช่บทละคร (Non Drama) ประกอบด้วย รายการข่าว อภิปราย เกม แข่งขัน ตอบปัญหา รายการสำหรับเด็ก รายการสำหรับวัยรุ่น รายการเพื่อการศึกษา สารสนเทศ ศาสนา รวมถึงรายการดนตรี และสารบันเทิง

2. กลุ่มบทละคร (Drama) ประกอบด้วย รายการประเภทภาพยนตร์เป็นตอนหรือเป็นชุด ภาพยนตร์ผจญภัยตะวันตก ละคร ละครชีวิต หรือละครล้อเลียนสังคม รายการสืบสวนสอบสวน รายการสารพันบันเทิง

กูธฮาร์ดท์ และคณะ (Goodhardt and others. 1979 : 97) ได้จัดกลุ่มรายการโทรทัศน์โดยวิเคราะห์ความชอบของรายการโทรทัศน์ในอังกฤษไว้เป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

1. กีฬา (Sports)
2. ข่าว (Current Affairs)
3. บันเทิง (Light Entertainment)
4. รายการประเภทผจญภัย (Adventure)
5. รายการสำหรับเด็ก (Children s Programmer)
6. รายการอื่นๆที่ไม่สามารถระบุชื่อ หรือจัดเข้ากลุ่มข้างต้นได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า การแบ่งรายการโทรทัศน์ออกเป็นประเภทต่าง ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยเฉพาะเรื่อง จะมีการแบ่งแยกย่อยออกเป็นต่าง ๆ กัน แต่รูปแบบเปลี่ยนนอกจะคล้าย ๆ กัน แต่ถ้าคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการดูโทรทัศน์ของผู้ชมเป็นหลัก สามารถแยกได้เป็น 2 ประการคือ เพื่อสาระความรู้ และเพื่อความบันเทิง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงสนใจที่จะศึกษารายการ เพื่อความบันเทิงที่มีผลต่อการแสดงออกของเด็ก ซึ่งผู้ชมส่วนใหญ่ดูรายการโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงมากกว่ารายการเพื่อสาระความรู้ และเป็นรายการที่มีผู้ชมเป็นเด็กมากที่สุด เพราะการดูโทรทัศน์ของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่ คือ เด็กจะดูโทรทัศน์เพื่อความบันเทิงมากกว่าสาระความรู้

10.3 ปัญหาของเด็กปฐมวัยจากการดูโทรทัศน์

วัยเด็กเป็นวัยที่ต้องได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ การดูโทรทัศน์ทำให้เด็กได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและเข้าใจความหมายมากขึ้น ในขณะเดียวกันจะได้เห็นภาพได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากขึ้น การดูโทรทัศน์นอกจากจะมีผลดีแล้วยังมีผลเสียมาก (สายฤดี วรภิโกศาพร. 2533 : 29) ในวัยเด็กเป็นวัยที่กำลังพัฒนาจะต้องพัฒนาทุก ๆ ด้าน ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา และ

สังคม ถ้าเด็กนั่งดูโทรทัศน์มาก ๆ จะมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็ก พัฒนาการด้านต่าง ๆ ก็จะขาดหายไป ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัยแบ่งได้ ดังนี้

10.3.1 ปัญหาด้านร่างกาย ทำให้ร่างกายไม่พัฒนา หรือพัฒนาไม่เต็มที่เท่าที่ควร เพราะขณะที่เด็กดูโทรทัศน์เด็กจะไม่ได้ไปวิ่งเล่น มักจะนั่ง หรือนอนดูโทรทัศน์อย่างใจจดจ่อ เด็กควรจะเอาเวลาไปทำกิจกรรมอื่น การวิ่งเล่นของเด็กจะทำให้กล้ามเนื้อขา และส่วนที่เกี่ยวข้องแข็งแรงขึ้น (สุรพล สุดารา. 2523 : 97) นอกจากนี้ยังเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เมื่อเด็กติดรายการโทรทัศน์มีผลทำให้การกิน การนอนไม่เป็นเวลา สุขภาพพลอยทรุดโทรม อีกทั้งอิทธิพลจากสินค้าที่โฆษณาทางรายการโทรทัศน์ส่วนใหญ่ไม่มีประโยชน์ เช่น ลูกอม ท็อฟฟี่ ช็อกโกแลต ของขบเคี้ยวต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลเสียต่อสุขภาพของเด็ก (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. 2525 : 87) การดูโทรทัศน์นาน ๆ ทำให้สมองส่วนที่ควบคุมการทำงานของสายตาทำงานหนัก เนื่องจากระบบการทำงานของโทรทัศน์เป็นการทำให้เกิดการเรืองแสง ซึ่งถ้าเด็กดูโทรทัศน์เป็นเวลานาน ๆ และดูในระยะที่ใกล้เกินไป และไม่ระวังให้อยู่ในสภาพที่มีแสงสว่างที่ถูกต้อง จะเป็นอันตรายต่อสายตา (รักษิณา. 2530 : 184) นอกจากนี้ระดับของเสียงที่ได้ยินจากโทรทัศน์เป็นเสียงกระตุ้นที่ไม่ละมุนละไม เป็นเสียงดัง เพราะมีจุดประสงค์เพื่อให้เป็นเสียงเร้าความสนใจ เป็นเสียงกระชากกระชั้น ไม่เป็นเสียงที่ได้ยินในชีวิตทั่ว ๆ ไป หูของเด็กจะปรับเข้ากับเสียงเหล่านี้ มีผลทำให้การรับรู้โดยประสาทหูของเด็กกระด้างขึ้น เสียงอ่อนโยนของคำพูด เสียงใบไม้ไหว เด็กจะไม่สนใจ เพราะไม่สามารถปรับ หรือรับได้อย่างชัดเจน เสียงดังมาก ๆ ทำให้เด็กหูพิการได้ในอนาคต (สายฤดี วรภิจโนคาทร. 2533 : 29 – 30)

10.3.2 ปัญหาด้านสติปัญญา การดูโทรทัศน์มาก ๆ มีส่วนจำกัดความคิดในเชิงสร้างสรรค์ และจินตนาการของเด็ก เมื่อเปรียบเทียบกับกาฟัง และการอ่านโดยไม่เห็นภาพ เด็กสามารถจินตนาการและสร้างสรรค์ภาพ และความคิดอันเกิดจากการฟัง และการอ่านได้มากกว่า (สุกัญญา ตีระวนิช และ นันทริกา คุ่มไพบโรจน์. 2528 : 16) และจากกระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เฝ้าทูลเกล้าฯ ถวายพระพรชัยมงคลในพระราชวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 5 ธันวาคม 2535 ความว่า “ ปัจจุบันนี้เสียงพุดนั้นเปลี่ยนแปลงไปมาก การออกเสียงของผู้ประกาศโฆษณา ผู้ประกาศข่าวทางโทรทัศน์เปลี่ยนแปลงไปมาก เสียงวรรณยุกต์จะมีเสียงสูงขึ้นไปเรื่อย เสียงโทกลายเป็นเสียงตรี เสียงตรีกลายเป็นเสียงจัตวา อ้างอิงจาก รื่นฤดี สัจจพันธุ์ (2535 : 56) และผลการวิจัยของ สุกัญญา และคณะ พบว่า ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเขียนได้นั้น เด็กที่ดูโทรทัศน์มาก มีระดับการอ่าน และความเข้าใจต่ำกว่าเด็ก

ที่ดูโทรทัศน์น้อย และการดูโทรทัศน์มาก ๆ ทำให้สมองส่วนซ้ายทำงานน้อย เพราะช่วงที่ดูโทรทัศน์จะไม่ได้ใช้สมองรวบรวมความคิด และความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด

10.3.3 ปัญหาด้านอารมณ์ และสุขภาพจิตของเด็ก ขจิต ชูปัญญา (2533 : 18 – 19) กล่าวว่า ปัจจุบันการแสดงออกของเด็กมีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อม ในปี 2533 มีผู้ป่วยที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพจิต ทั้งในเด็ก และผู้ใหญ่ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 2,500 คน ในจำนวนนี้มีผู้ป่วยที่มีอาการทางจิตรุนแรงถึงขั้นเป็นโรคจิต คิดเป็น ร้อยละ 30 และวัยเด็ก มีแนวโน้มเป็นโรคจิตมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พะยอม อิงคตานุวัฒน์ (2534 : 38) กล่าวว่า สภาพจิตใจของเด็กไทยปัจจุบันเปลี่ยนไปจากเดิมมาก เด็กได้รับอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ มาก จนน่าเป็นห่วง โดยเฉพาะโทรทัศน์ เพราะเด็กดูโทรทัศน์ตั้งแต่นั่งได้

10.3.4 ปัญหาด้านสังคม ปัญหาความรุนแรงทางสังคมได้ขยายออกไปอย่างกว้างขวางในโลกของความเป็นจริง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาเด็ก และผู้อำนวยการบริหารรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของเด็กฟิลิปปินส์กล่าวว่า เนื่องจากรายการเคเบิลทีวี และการถ่ายทอดผ่านดาวเทียม กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว เด็ก ๆ จึงยากที่จะรอดพ้นจากรายการโทรทัศน์ที่เสนอความรุนแรงได้ การดูรายการที่ก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ และผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว การแสดงความก้าวร้าวรุนแรง และการเกิดอาชญากรรมในสังคมมีความสัมพันธ์กัน สอดคล้องกับ ฉันทนา บาคบงกช (2538 : 106) ที่ว่าพฤติกรรมก้าวร้าวทางสังคมเพิ่มมากขึ้นมาจากอิทธิพลของรายการทางโทรทัศน์ เพราะเด็กได้เรียนรู้โดยการเห็นแบบอย่าง เด็กปฐมวัยมักจะตัดสินใจความถูกต้องที่ผลการกระทำมากกว่าเจตนา เพราะฉะนั้นเด็กอาจจะยอมรับเอาเจตนาดีของการแก้ปัญหาด้วยกำลังเป็นผลสำเร็จมากกว่าการกระทำที่ถูกจริยธรรม นอกจากนี้การดูโทรทัศน์จะดึงเด็กออกจากสังคม ทำให้เด็กไม่มีโอกาสคบหรือทำความรู้จักกับเพื่อน ๆ เด็กที่ติดโทรทัศน์มากจะมีเพื่อนน้อย เด็กจะไม่รู้สึกอยากประนีประนอมหรือเข้าไปหาเพื่อน เพราะเด็กคิดว่า ถึงไม่มีเพื่อนก็อยู่ได้ เพราะเด็กมีโทรทัศน์เป็นเพื่อนแก้เหงาซึ่งเป็นการบั่นทอนพัฒนาทางสังคมของเด็ก

10.4 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการดูโทรทัศน์

โทรทัศน์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างการเรียนรู้ ปลูกฝังความประพฤติ อุปนิสัยของเด็ก ทุกวันนี้ เด็กเป็นจำนวนมากใช้เวลากับการดูโทรทัศน์มากกว่าอยู่ใกล้ชิดพ่อแม่ ดังนั้น อุปนิสัย ความประพฤติของเด็กจะได้รับสิ่งเร้าหรือแรงกระตุ้นจากโทรทัศน์มากกว่าพ่อแม่

ธีรนาถ เกิดสุคนธ์. (2525 : 1) เด็กมักให้ความสนใจรายการโทรทัศน์ด้วยตนเอง พ่อ แม่ไม่ต้องบังคับขู่เข็ญให้เด็กดู เด็กดูด้วยความบันเทิง ความสนุกสนาน ฉะนั้น เด็กจึงตั้งใจดู และสามารถจำเรื่องราว หรือสิ่งต่าง ๆ ในรายการได้อย่างดี ไม่ว่าจะเป็นตัวแสดงของใช้คำพูด หรือกิริยาท่าทางในรายการนั้น ๆ เด็กมักคิดว่าการกระทำหรือความคิดเห็นในรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นจริงเสมอ เมื่อเด็กจำได้ และคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีงามเด็กมักจะพยายามเลียนแบบให้ตนเองเป็นเหมือนตัวละคร หรือคนในรายการโทรทัศน์ที่ตนชื่นชอบ (วัฒนา พุทธางกูรานนท์. 2531 : 2) เด็กชอบเลียนแบบการกระทำของพระเอก และผู้ร้าย ซึ่งมีผลต่อจิตใจ และสุขภาพจิตของเด็กด้วย กอร์ดอน (Gordon) (ดวงแก้ว วัลลภวิสุทธิ. 2529 : 40 ; อ้างอิงจาก Harrison. 1966 : 108 – 109 ; citing Gordon.n.d.) ได้วิจัยเรื่องโทรทัศน์กับครอบครัว ปรากฏว่า ปัญหาประจำวันที่เกิดขึ้นแก่สมาชิกในครอบครัว คือ การแย่งเวลาดูรายการโทรทัศน์ที่ดูใจของแต่ละคน เป็นเหตุให้มีการทะเลาะขัดใจถึงขั้นทุบตีกัน และนอกจากนั้นผลจากรายการโฆษณาสินค้าจำพวกขนม และของเล่นต่าง ๆ ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพ่อ แม่ กับลูกได้ เมื่อลูกขอแล้วพ่อ แม่ ปฏิเสธ ความขัดแย้งก็เกิดขึ้น เป็นเหตุให้พ่อ แม่ ลูกต้องขัดใจกัน เมื่อเด็กไม่ได้สิ่งที่ต้องการและยังถูกยั่วยุทุกวันทางโทรทัศน์ทำให้เด็กมีความรู้สึกโกรธไม่เป็นมิตรกับพ่อแม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่บั่นทอนการสร้าง ความผูกพันระหว่างสมาชิกในครอบครัวแล้วยังส่งผลกระทบต่อมนุษยสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานของสังคม (ดวงแก้ว วัลลภวิสุทธิ. 2529 : 30) กล่าวถึงการรับรู้ อาจทำให้เด็กเกิดความก้าวร้าวก่ออาชญากรรม เพราะการดูความก้าวร้าวทางโทรทัศน์ทำให้เด็กเกิดความตื่นเต้นมาก หากสถานการณ์ที่ตามมาเอื้ออำนวยให้เด็กแสดงความก้าวร้าว เด็กก็จะแสดงความก้าวร้าวมากขึ้น นอกจากนั้นทำให้เด็กมีสุขนิสัยไม่ดีทั้งในเรื่องการกิน การนอน และการรักษาความสะอาด ตลอดจนการออกกำลังกาย เพราะเด็กเฝ้าดูแต่โทรทัศน์จนไม่รู้จักรักเวลาของตัวเองที่จะทำอย่างอื่น ทำให้การเรียนบกพร่อง ไม่รักการอ่าน ขาดความกระตือรือร้น ทำให้เด็กเห็นแก่ตัว เพราะเด็กเคยชินกับการดูโทรทัศน์ ไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น (ธีระ ชัยยุทธยรรยง. 2521 : 66 – 68) เด็กได้ประสบการณ์ และจินตนาการสร้างสรรค์เป็นไปในลักษณะบริโภคนิยม ซึ่งเคลือบแฝงการค้า โน้มน้าว หรือสร้างภาพลักษณ์ที่ไม่เหมาะสมกับวัย เช่น สนับสนุนให้เด็กแต่งกายเลียนแบบผู้ใหญ่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพัฒนาการที่ควรเป็น (ยุวดี เทียมธรรมประสิทธิ์. 2536 :14)

สรุปได้ว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กจากการดูโทรทัศน์ มีดังนี้

1. อาจะเพิ่มความตื่นเต้นของเด็กให้ถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความตื่นเต้น และไม่ชอบดูรายการที่ไม่ตื่นเต้น

2. สร้างนิสัยที่รุนแรงและก้าวร้าวของเด็กได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการก้าวร้าวถูกกระตุ้นในเวลาต่อมา
3. ทำให้เด็กรู้สึกลำบากในการที่จะปรับตัวให้อยู่ในระเบียบวินัย หรือกฎเกณฑ์ หรือการยับยั้งอารมณ์ หรือความต้องการ
4. ทำให้เด็กพ้อฝันมากเกินไปจนไม่รู้จักรับรู้ชีวิตที่แท้จริง
5. ทำให้เด็กไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม

ดังนั้นบุคคลที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับเด็กควรทำความเข้าใจถึงประโยชน์และโทษที่อาจเกิดจากการดูโทรทัศน์ให้ถ่องแท้ และเป็นผู้ที่ช่วยเลือกรายการที่เหมาะสม ผู้ปกครองพึงตระหนักว่าแม่เด็กจะชอบรายการโทรทัศน์ก็ตาม แต่เด็กก็ยังชอบเล่น ชอบทำงานอดิเรกอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งการผสมผสานกันระหว่างกิจกรรมหลาย ๆ ประเภทจะช่วยทำให้เด็กได้พัฒนาไปอย่างเหมาะสมกับวัยอย่างแท้จริง

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์

งานวิจัยในต่างประเทศ

วินิช (อัครเดช ศรีประภา. 2544 : 29 ; อ้างอิงจาก Winich. 1990 : 81) ทำการวิจัยเรื่อง “ความรู้สึกที่มีต่อรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของประชาชน” สัมภาษณ์ประชาชน 392 คน เป็นกลุ่มที่ชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา และกลุ่มที่ไม่ได้ชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ประชากรทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันทางฐานะสังคม และเศรษฐกิจ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นที่ต่างกัน และผู้ที่ชมรายการเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในด้านการศึกษามากกว่าผู้ที่ไม่ได้ชมรายการ

แมรี วินน์ (มติชน. 2536: 12) ได้วิจัยเกี่ยวกับ การดูโทรทัศน์ของเด็กเป็นเวลาหลายชั่วโมง จะมีผลต่อสมองของเด็กหรือไม่ โดยใช้เวลาในการศึกษา 8 ปี ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะทางภาษาด้อยลง
2. เด็กไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน
3. เด็กไม่มีเวลาพูดคุย หรือสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว อันเป็นพื้นฐานแรกของการเรียนรู้บทบาทในสังคม

ปีเตอร์ และเรน (Peters and Rene .1994 : 5414) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับระยะเวลาการเล่น และการดูโทรทัศน์ที่มีผลกระทบกับแม่และเด็ก โดยศึกษาจากแม่ และเด็กจำนวน 72 ราย ในกลุ่มอายุ 2 – 4 ปี โดยจัดสิ่งแวดล้อม 2 แบบ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้ดูรายการการ์ตูนเซซามิทสตรีท และรายการทอล์คโชว์ โดยให้แม่คอยให้คำแนะนำเด็กขณะดูรายการโทรทัศน์ด้วย กลุ่มที่ 2 ให้เล่นของเล่นอย่างเดียว ผลจากการศึกษาพบว่าเด็กที่เล่น และดูโทรทัศน์ไปด้วยมีผลต่อสังคมของเด็กดีกว่า เด็กที่เล่นของเล่นเพียงอย่างเดียว แต่แม่มีความเห็นว่ารายการเซซามิทสตรีทสอนเด็กเรื่องสังคมดีกว่า

โรบินโฮป (Robin Hope. 1995 : 1129) ได้ศึกษารายการโทรทัศน์ที่รุนแรงมีอำนาจชักจูงให้เด็กก่อนวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่รุนแรงเพิ่มขึ้น โดยใช้เด็กโรงเรียนในเมืองนิวยอร์กระหว่างอายุ 8 – 12 ปี โดยแบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 จำนวน 125 คน ดูรายการโทรทัศน์ที่รุนแรงมากกว่า 28 ชั่วโมง กลุ่มที่ 2 จำนวน 50 คน ดูโทรทัศน์แบบปกติน้อยกว่า 28 ชั่วโมง ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์ที่รุนแรงเป็นเวลามาก จะมีพฤติกรรมเข้ากลุ่มเพื่อนได้ช้ากว่าเด็กที่ดูรายการโทรทัศน์แบบปกติ

งานวิจัยในประเทศ

ธีรณง เกิดสุคนธ์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ตอบเกี่ยวกับอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ตามพฤติกรรมของตัวละครที่กระตุ้นให้ทำดี และนักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละคร
2. พื้นฐานทางการศึกษาของบิดา มารดา สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย และลักษณะการเลี้ยงดูของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์
3. นักเรียนชอบดูละครโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 68.5 และละครโทรทัศน์ที่ชอบดูมากที่สุด ได้แก่ ละครโทรทัศน์ประเภทให้คติสอนใจ คิดเป็นร้อยละ 41.2 ส่วนรายการที่ควรปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการโฆษณามากที่สุด และรองลงมาให้ปรับปรุงเนื้อเรื่อง

วันทนีย์ ฤทธะคุปต์ (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นครูภาษาไทยจำนวน 90 คน และนักเรียนจำนวน 615 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์มีทั้งผลดีและผลเสียปานกลางต่อการเรียนภาษาไทย
2. ครูภาษาไทยเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการฟัง การอ่านและการเขียนปานกลางและให้ความรู้ทางด้านการพูดมาก ส่วนนักเรียนเห็นว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการพูด การอ่านและการเขียนปานกลาง และให้ความรู้ในด้านการฟังมาก
3. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านหลักภาษาและวรรณคดีปานกลางครูและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านหลักภาษาและวรรณคดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ครูภาษาไทยและนักเรียนเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน ปานกลาง ครู และนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟัง การพูดและการเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่รายการโทรทัศน์ช่วยเพิ่มพูนทักษะการอ่านไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05

ดวงแก้ว วัลลภวิสุทธิ (2529: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของพ่อแม่เกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นพ่อแม่ของเด็กในระดับอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 652 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ผลการศึกษาพบว่า

1. พ่อ แม่เด็กที่มีการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ ที่มีต่อพัฒนาการด้านร่างกาย สถิติปัญญา และสังคมของเด็กต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนพัฒนาการด้านอารมณ์นั้น พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
2. พ่อ แม่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านร่างกาย และอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05

ส่วนพัฒนาการทางด้านสติปัญญา และสังคมนั้นพบว่ามีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3. พ่อ แม่คิดว่าเด็กที่ได้รับคำชี้แนะในขณะดูโทรทัศน์ต่างกัน จะได้รับอิทธิพลจากโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

4. พ่อ แม่คิดว่าเด็กที่มีระดับอายุต่างกัน จะได้รับอิทธิพลจากโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้าน สติปัญญา และสังคมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 ส่วนพัฒนาการด้านร่างกาย และ อารมณ์นั้นพบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

5. พ่อ แม่คิดว่าเด็กที่ใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ต่อสัปดาห์ต่างกัน ได้รับอิทธิพลจากโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านร่างกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนพัฒนาการด้าน สติปัญญา อารมณ์ และสังคมนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529 : 165) ได้ศึกษาเรื่อง การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชน ของ ครอบครัว กับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย พบว่า ปริมาณการชมรายการโทรทัศน์ของนักเรียน แปรปรวนไปตามระดับเจตคติของนักเรียนต่อการควบคุมเด็กของผู้ปกครอง และพบว่า นักเรียนที่ชอบ ชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์ คือนักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูง

ธนพร กฤษเฒ่า (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่มีผลต่อการเลือกรับชม รายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาในเขตพระนคร มีพฤติกรรมการเลือกชมมากที่สุด คือเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ

2. อายุ มีความสัมพันธ์กับการเลือกชมรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดี

3. ผลการเรียน มีความสัมพันธ์กับการเลือกชมรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดี

4. อิทธิพลครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกชมรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดี

แต่อย่างใด

วุฒิชัย ผาสุกานนท์ (2542 : บทคัดย่อ) วิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมรายการพระพุทธศาสนาทางโทรทัศน์ของประชาชนในเขต กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. รายได้ และช่วงเวลารับชม (ทั้งวันจันทร์ – ศุกร์ และวันเสาร์ – อาทิตย์) ที่แตกต่างกัน
เลือกองค์ประกอบในรายการพระพุทธรูปศาสนาทางโทรทัศน์ทุกองค์ประกอบ ไม่แตกต่างกัน

2. อายุ และเพศ ไม่มีผลต่อการเลือกรูปแบบวิธีการนำเสนอรายการพระพุทธรูปศาสนา แบบ
ธรรมบรรยายล้วน และแบบละครธรรม

3. อาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเลือกองค์ประกอบในรายการพระพุทธรูปศาสนาทาง
โทรทัศน์ทุกองค์ประกอบ แตกต่างกัน

วัชรวิ ดำศรี (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการรับสื่อโทรทัศน์ของเด็กในครอบครัว
ที่มีอาชีพประมง ศึกษาเด็กในกลุ่มอายุ 6 – 12 ปี ผลการศึกษาพบว่า รายการโทรทัศน์ที่เด็กใน
ครอบครัวประมงเลือกเปิดรับมากที่สุด ได้แก่ การ์ตูน และละคร สถานีที่เลือกชมรายการมากที่สุดคือ
ช่อง 3

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโทรทัศน์ พบว่าโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมของ
ประชาชนมากขึ้นทุกที และจะเพิ่มมากขึ้นต่อเด็กในแง่ความทรงจำหลายประการซึ่งมีผลต่อการ
พัฒนาบุคลิกภาพ เพราะเด็กสามารถเรียนรู้และสามารถกระทำพฤติกรรมที่เหมือนตัวแบบ หรือ
เลียนแบบพฤติกรรมที่เด็กสนใจ เด็กได้รับผลกระทบจากสารที่ส่งผ่านทางโทรทัศน์มากขึ้น ดังนั้น
ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมทาง
สังคมของเด็ก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางสำรวจ ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำ และการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 แห่ง คือ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลสุณี จำนวน 415 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนเอกชน 3 แห่ง ที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา โรงเรียนอนุบาลสุณี จำนวน 415 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มประชากร ของแต่ละโรงเรียนตามตัวแปรอิสระ เพศ ระดับการศึกษา

อาชีพ

2. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางทางเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan)

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2540: 87)

3. สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Strata) โดยให้การสุ่มตัวอย่างจากประชากรแต่ละพวก ใช้วิธีการเลือกแบบการสุ่มธรรมดา คือ ให้ N เป็นขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และ n_1, n_2, n_3 เป็นขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละพวก ดังนั้น $N = n_1 + n_2 + n_3$

ซึ่งการเลือกแบบนี้จะทำให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมทุกกลุ่มพวกในอัตราส่วนที่เท่าๆ กัน

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

โรงเรียน	ปีการศึกษา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
	2549		
1. โรงเรียนสีตบุตรบำรุง		130	69
2. โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา		160	85
3. โรงเรียนอนุบาลสุณี		125	66
รวมทั้งสิ้น		415	220

ที่มา : โรงเรียนต้นสังกัด

วิธีคิด ให้ N เป็นประชากรทั้งหมด และ n เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$\text{ดังนั้น } \frac{n}{N} = \frac{220}{415} = 0.53$$

1. โรงเรียนสีตบุตรบำรุง	130 X 0.53	= 69	คน
2. โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา	160 X 0.53	= 85	คน
3. โรงเรียนอนุบาลสุณี	125 X 0.53	= 66	คน

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple random Sampling) แต่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ จำนวน 210 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ดัดแปลงและปรับปรุงแก้ไขมาจาก แบบประเมินพฤติกรรมทางสังคมที่สัมพันธ์กับการดูโทรทัศน์ของเด็กปฐมวัยของ จีรพรรณ นิสสหา (2541) แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง มีจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ได้แก่ ผู้ปกครองเด็กชั้นอนุบาล โรงเรียนอนุบาล และครูที่สอนในระดับอนุบาล ในเรื่องพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก
2. รวบรวมรายละเอียด กำหนดประเด็นและขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษาจากเอกสารตำรา
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามให้เนื้อหาครอบคลุมตามพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก เพื่อให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) ของแบบสอบถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try out) กับบุคคล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วดำเนินการ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.833

เกณฑ์การให้คะแนน การแปลความหมายแบบสอบถาม

การให้คะแนนแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ดังนี้

แบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง และแบบสอบถามตอนที่ 2 คือแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

แบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบ 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	หมายถึง เด็กมีการกระทำเป็นประจำ
เห็นด้วย	4	หมายถึง เด็กมีการกระทำเป็นส่วนมาก
ไม่แน่ใจ	3	หมายถึง เด็กมีการกระทำเป็นบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	2	หมายถึง เด็กมีการกระทำน้อยครั้ง
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	หมายถึง เด็กไม่เคยกระทำเลย

การแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์ในการประเมินผลโดยอิงเกณฑ์(Criterion Reference) หา ค่าเฉลี่ยเมื่อทำการวิเคราะห์แปรผล (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 10) คือ

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
3.67 – 5.00	สูง
2.34 – 3.66	ปานกลาง
1.00 – 2.33	ต่ำ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Fact validity) จำนวน 43 ข้อ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) แต่ละข้อคำถาม ผู้วิจัยได้เลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.5 หรือมากกว่า ซึ่งแสดงว่าข้อคำถามนั้น มีความเที่ยงตรง ถูกต้อง เหมาะสม ได้ข้อคำถามจำนวน 39 ข้อ แบ่งเป็นตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น จำนวน 36 ข้อ

2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยการนำแบบสอบถามความคิดเห็นมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 118) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.833

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้เชี่ยวชาญ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยเดินทางไปส่งแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยมีสำเนาหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนไปด้วย เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม โดยกำหนดเวลาในการตอบแบบสอบถาม 1 – 2 สัปดาห์ แล้วติดตามรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนในเดือนกรกฎาคม 2549 และรวบรวมมาได้ 210 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.45

3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย และดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูปแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงของข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ปกครอง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ นำมาแจกแจงค่าร้อยละ แบบสอบถามตอนที่ 2 นำข้อมูลมาวิเคราะห์หะดับความคิดเห็น

2. ข้อมูลความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยด้านการพูด และการเล่น โดยแจกแจงความถี่คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 การหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์หรือออกมาในเชิงปริมาณหรือตัวเลข

2.2 หาค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถามกับความมุ่งหมายของการวิจัยที่ต้องการ (IC)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่า (Alpha – coefficient) ของครอนบาค (Cronbach : 1970 : 161)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อความหมายตรงกัน จึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จากข้อมูลที่รวบรวมได้โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 210 คน ผู้วิจัย ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติ นำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานศึกษาของเด็กปฐมวัย และรายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ดังปรากฏในตาราง 2

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครรวม 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการพูด และด้านการเล่น จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพนำเสนอในรูปแบบตารางความเรียงดังปรากฏในตาราง 3 - 14

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานศึกษาของเด็กปฐมวัย และรายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบ โดยแจกแจง ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 210)

ข้อมูล		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	70	33.33
	หญิง	140	66.67
	รวม	210	100.00
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	122	58.10
	ปริญญาตรี	84	40.00
	สูงกว่าปริญญาตรี	4	1.90
	รวม	210	100.00
อาชีพ	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	88	41.90
	รับจ้าง	89	42.38
	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	33	15.71
	รวม	210	100.00
สถานศึกษาของเด็กปฐมวัย	โรงเรียนสีตบุตรบำรุง	66	31.43
	โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา	80	38.10
	โรงเรียนอนุบาลสุณี	64	30.48
	รวม	210	100.00
รายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบ	การ์ตูน เช่น นารูโตะ สามก๊ก ฯลฯ	172	31.20
	ละครพื้นบ้าน เช่น เกราะกายสิทธิ์ ฯลฯ	84	15.20
	เกมโชว์ เช่น เกมทศกัณฐ์เด็ก ฯลฯ	78	14.10
	ละคร	83	15.00
	ดนตรี	58	10.50

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
สาวคดี	46	8.30
กีฬา	29	5.30
อื่นๆ	2	0.40
รวม	552	100.00

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 210 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 58.10 รองลงมาได้แก่ ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 40.00 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 1.90 ตามลำดับ ในส่วนของอาชีพ พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 42.38 รองลงมา ได้แก่ ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 41.90 และประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 15.71 ตามลำดับ และผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุตรหลานเรียนอยู่ที่โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา คิดเป็นร้อยละ 38.10 รองลงมาได้แก่ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง คิดเป็นร้อยละ 31.43 และโรงเรียนอนุบาลสุณี คิดเป็นร้อยละ 30.48 ตามลำดับ ในส่วนรายการโทรทัศน์ที่เด็กปฐมวัย ชอบดู ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่าเด็กปฐมวัยชอบดู การ์ตูน เช่น นารูโตะ สามก๊ก ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 31.20 รองลงมา คือ ละครพื้นบ้าน เช่น เกราะกายสิทธิ์ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 15.20 และ ละคร คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครรวม 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการพูด และด้านการเล่น จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษาและอาชีพ นำเสนอในรูปแบบตารางความเรียงดังปรากฏในตาราง 3 - 14

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครด้านการพูด ($n = 210$)

ตาราง 3 (ต่อ)

ด้านการพูด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เด็กมักพูดใช้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก	2.72	1.049	ปานกลาง
2. เด็กมักจำคำพูดที่ไพเราะจากการดูรายการโทรทัศน์มาใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม	3.44	0.874	ปานกลาง
3. เด็กมักนำคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่ดูรายการโทรทัศน์มาพูดกับเพื่อนๆ	2.97	1.091	ปานกลาง
4. เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน	2.71	1.147	ปานกลาง
5. เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อยๆ	2.80	1.170	ปานกลาง
6. เด็กนำคำพูดไม่สุภาพพร้อมเลียนแบบท่าทางตามตัวละคร ในรายการโทรทัศน์	2.76	1.082	ปานกลาง
7. เด็กพูดพลบปากเพื่อนอย่างอบอุ่นพร้อมเลียนแบบท่าทางตามแบบอย่างที่เราเห็นในรายการโทรทัศน์	3.10	0.953	ปานกลาง
8. เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ	2.74	1.155	ปานกลาง
9. เด็กมักพูดจาเอะอะเสียงดัง เมื่อผู้ปกครองไม่ซื้อขนมหรือของเล่นที่โฆษณาทางโทรทัศน์ให้	2.97	1.288	ปานกลาง
10. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น	3.68	0.744	สูง
11. เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์ที่มีฉากการต่อสู้รุนแรง จะทำให้เด็กพูดจาห้วนๆขาดสัมมาคารวะ	3.12	1.162	ปานกลาง
12. เด็กที่การพัฒนาทักษะการพูดได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.48	0.865	ปานกลาง
13. เด็กใช้คำพูดแสดงความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น	3.58	0.856	ปานกลาง
14. เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น	3.64	0.843	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ด้านการพูด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
15. เด็กรู้คำศัพท์และความหมายของภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	3.44	0.800	ปานกลาง
16. เด็กกระตือรือร้น ตั้งใจพูดให้ชัดและถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.40	0.783	ปานกลาง
17. เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน	3.80	0.807	สูง
18. เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก	3.63	0.844	ปานกลาง
19. เด็กจะพูดเลียนแบบเฉพาะนักแสดงที่ตนเองชื่นชอบ เช่น นักร้อง(ตลก) “คุณแม่ขอร้อง”	3.19	1.115	ปานกลาง
20. เด็กกล้าพูดโต้เถียงต่อปากต่อคำผู้ใหญ่โดยไม่ฟังเหตุผล	2.97	1.229	ปานกลาง
รวม	3.21	0.533	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.80$) รองลงมา คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.68$) ตามลำดับ

ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.64$) เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก ($\bar{X} = 3.63$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.71$)

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น (n = 210)

ตาราง 4 (ต่อ)

ด้านการเล่น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน	3.75	0.813	สูง
2. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น	3.23	0.942	ปานกลาง
3. เด็กชอบเล่นและแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อูลตราแมน ซูเปอร์แมน	3.45	1.178	ปานกลาง
4. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น	3.34	0.876	ปานกลาง
5. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักกฎ กติกา และความอดทน ในการรอคอยมากขึ้น	3.32	0.934	ปานกลาง
6. เด็กสนใจดูแต่รายการโทรทัศน์ ไม่สนใจทำการบ้าน	3.19	1.334	ปานกลาง
7. เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย	3.43	1.172	ปานกลาง
8. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักการเสียสละมากยิ่งขึ้น	3.10	0.816	ปานกลาง
9. เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์	2.66	1.000	ปานกลาง
10. เด็กช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตามที่เห็นจากรายการโทรทัศน์	3.30	0.854	ปานกลาง
11. เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่างๆ มาประยุกต์ใช้กับ การเล่นของตนเองได้	3.47	0.804	ปานกลาง
12. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการแก้ปัญหาในการ เล่นกับเพื่อนได้ดี	3.10	0.75	ปานกลาง
13. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กมีความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นมากขึ้น	3.31	0.826	ปานกลาง
14. เด็กสามารถเล่นเลียนแบบการแต่งกายของตัวละครได้	3.26	1.007	ปานกลาง
15. โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่	3.70	0.904	สูง
16. เด็กจำกิริยา ท่าทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่น ของตนเองให้ดีขึ้น	3.49	0.882	ปานกลาง
รวม	3.32	0.506	ปานกลาง

จากตาราง 4 พบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.75$) รองลงมา คือ โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่ ($\bar{X} = 3.70$)

ส่วนรายข้อ ที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กจำกริยา ท่าทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.49$) เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้ ($\bar{X} = 3.47$) เด็กชอบเล่นและแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตร้าแมน ซูเปอร์แมน ($\bar{X} = 3.45$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อน ตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.66$)

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยรวม ($n = 210$)

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความคิดเห็น
ด้านการพูด	3.21	0.533	ปานกลาง
ด้านการเล่น	3.32	0.506	ปานกลาง
รวม	3.26	0.484	ปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.32$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.21$) ผู้ปกครองมีความคิดเห็นในระดับปานกลางตามลำดับ

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ ผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามเพศ

ด้านการพูด	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ ความเห็น
1. เด็กมักพูดโอ้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก	2.70	0.953	ปานกลาง	2.74	1.097	ปานกลาง
2. เด็กมักจำคำพูดที่ไพเราะจากการดูรายการโทรทัศน์มาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	3.51	0.794	ปานกลาง	3.41	0.913	ปานกลาง
3. เด็กมักนำคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่ดูรายการโทรทัศน์มาพูดกับเพื่อนๆ	2.86	1.219	ปานกลาง	3.02	1.021	ปานกลาง
4. เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน	2.91	1.213	ปานกลาง	2.61	1.103	ปานกลาง
5. เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อยๆ	2.91	1.248	ปานกลาง	2.74	1.129	ปานกลาง
6. เด็กนำคำพูดไม่สุภาพพร้อมเลียนแบบท่าทางตามตัวละคร ในรายการโทรทัศน์	2.86	0.997	ปานกลาง	2.71	1.122	ปานกลาง
7. เด็กพูดล้อเลียนเพื่อนอย่างอบอุ่นพร้อมเลียนแบบท่าทางตามแบบอย่างที่เราเห็นในรายการโทรทัศน์	3.16	0.862	ปานกลาง	3.08	0.997	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านการพูด	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
8. เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันทีเมื่อแสดงไม่ถูกใจ	2.63	1.157	ปานกลาง	2.79	1.154	ปานกลาง
9. เด็กมักพูดจาเอะอะเสียงดัง เมื่อผู้ปกครองไม่ซื้อขนม หรือของเล่นที่โฆษณาทางโทรทัศน์ให้	3.11	1.222	ปานกลาง	2.89	1.318	ปานกลาง
10. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น	3.76	0.624	สูง	3.64	0.796	ปานกลาง
11. เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์ที่มีฉากการต่อสู้รุนแรง จะทำให้เด็กพูดจาห้วนๆขาดสัมมาคารวะ	3.36	1.064	ปานกลาง	3.00	1.194	ปานกลาง
12. เด็กที่การพัฒนาทักษะการพูดได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.43	0.809	ปานกลาง	3.51	0.894	ปานกลาง
13. เด็กใช้คำพูดแสดงความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น	3.53	0.775	ปานกลาง	3.61	0.895	ปานกลาง
14. เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น	3.51	0.897	ปานกลาง	3.70	0.811	สูง
15. เด็กรู้คำศัพท์และความหมายของภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	3.37	0.745	ปานกลาง	3.48	0.826	ปานกลาง
16. เด็กกระตือรือร้น ตั้งใจพูดให้ชัดและถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.40	0.806	ปานกลาง	3.39	0.775	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านการพูด	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
			ความเห็น			ความเห็น
17. เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน	3.63	0.802	ปานกลาง	3.88	0.800	สูง
18. เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก	3.64	0.703	ปานกลาง	3.62	0.909	ปานกลาง
19. เด็กจะพูดเลียนแบบเฉพาะนักแสดงที่ตนเองชื่นชอบ เช่น น้องทราย(ตลก) “คุณแม่ขอร้อง”	3.07	1.108	ปานกลาง	3.24	1.118	ปานกลาง
20. เด็กกล้าพูดโต้เถียงต่อปากต่อคำผู้ใหญ่โดยไม่ฟังเหตุผล	2.99	1.335	ปานกลาง	2.96	1.178	ปานกลาง
รวม	3.22	0.508	ปานกลาง	3.20	0.547	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับสูง คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.76$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก ($\bar{X} = 3.64$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ ($\bar{X} = 2.63$)

ส่วนผู้ปกครองหญิงก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) เช่นกัน และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่

ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.88$) เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.70$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำที่สุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จาการายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.61$)

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามเพศ

ด้านการเล่น	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ ความเห็น
1. เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน	3.77	0.745	สูง	3.74	0.843	สูง
2. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น	3.21	0.815	ปานกลาง	3.24	1.003	ปานกลาง
3. เด็กชอบเล่นและแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตราแมน ซูเปอร์แมน	3.54	1.059	ปานกลาง	3.41	1.223	ปานกลาง
4. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น	3.39	0.786	ปานกลาง	3.31	0.914	ปานกลาง
5. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักกฎกติกา และความอดทนในการรอคอยมากขึ้น	3.30	0.922	ปานกลาง	3.33	0.933	ปานกลาง
6. เด็กสนใจดูแต่รายการโทรทัศน์ไม่สนใจทำการบ้าน	3.29	1.342	ปานกลาง	3.14	1.326	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
7. เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย	3.37	1.182	ปานกลาง	3.46	1.165	ปานกลาง
8. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักการเสียสละมากยิ่งขึ้น	3.17	0.834	ปานกลาง	3.07	0.801	ปานกลาง
9. เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์	2.74	1.045	ปานกลาง	2.62	0.985	ปานกลาง
10. เด็กช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตามที่เห็นจากรายการโทรทัศน์	3.39	0.804	ปานกลาง	3.25	0.874	ปานกลาง
11. เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่างๆมาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้	3.60	0.646	ปานกลาง	3.40	0.863	ปานกลาง
12. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการแก้ปัญหาในการเล่นกับเพื่อนได้ดี	3.21	0.635	ปานกลาง	3.05	0.799	ปานกลาง
13. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากขึ้น	3.30	0.787	ปานกลาง	3.32	0.833	ปานกลาง
14. เด็กสามารถเล่นเลียนแบบการแต่งกายของตัวเองได้	3.30	0.922	ปานกลาง	3.24	1.043	ปานกลาง
15. โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่	3.59	0.925	ปานกลาง	3.75	0.891	สูง

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
			ความเห็น			ความเห็น
16. เด็กจำกิจรยา ทำทางของตัวเองและนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น	3.49	0.717	ปานกลาง	3.49	0.948	ปานกลาง
รวม	3.35	0.458	ปานกลาง	3.30	0.529	ปานกลาง

จากตาราง 7 พบว่า ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.77$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่างๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้ ($\bar{X} = 3.60$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.74$)

ส่วนผู้ปกครองหญิงก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$) เช่นกัน และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับสูง คือ โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่ ($\bar{X} = 3.75$) เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.74$) ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กจำกิจรยา ทำทางของตัวเอง และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.49$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำที่สุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.62$)

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ โดยรวม

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	ชาย (n = 70)			หญิง (n = 140)		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับ
			ความคิดเห็น			ความคิดเห็น
ด้านการพูด	3.22	0.508	ปานกลาง	3.20	0.547	ปานกลาง
ด้านการเล่น	3.35	0.458	ปานกลาง	3.30	0.529	ปานกลาง
รวม	3.28	0.450	ปานกลาง	3.25	0.501	ปานกลาง

จากตาราง 8 พบว่า ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$) และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.35$) และด้านการพูด ($\bar{X} = 3.22$) ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ส่วนผู้ปกครองหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.30$) และด้านการพูด ($\bar{X} = 3.20$) ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามระดับการศึกษา

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านการพูด	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรี			สูงกว่าปริญญตรี		
	(n = 122)			(n = 84)			(n = 4)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
1. เด็กมักพูดใช้อวดความ เก่งของตนเองเหมือนน้อง เดียวในรายการเกมทศ กัณฑ์เด็ก	2.75	1.031	ปาน กลาง	2.68	1.088	ปาน กลาง	2.75	0.957	ปาน กลาง
2. เด็กมักจำคำพูดที่ ไปเพราะจากการดูรายการ โทรทัศน์มาใช้ได้อย่าง ถูกต้อง เหมาะสม	3.37	0.920	ปาน กลาง	3.55	0.813	ปาน กลาง	3.50	0.577	ปาน กลาง
3. เด็กมักนำคำพูดที่ไม่ เหมาะสมที่ดูรายการ โทรทัศน์มาพูดกับเพื่อนๆ	2.93	1.100	ปาน กลาง	3.00	1.098	ปาน กลาง	3.50	0.577	ปาน กลาง
4. เด็กนำคำพูดที่แสดงถึง ความก้าวร้าว จากรายการ โทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน	2.70	1.119	ปาน กลาง	2.71	1.208	ปาน กลาง	3.00	0.816	ปาน กลาง
5. เด็กนำคำพูดที่ตัวละคร พูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียน บ่อยๆ	2.77	1.141	ปาน กลาง	2.81	1.227	ปาน กลาง	3.25	0.957	ปาน กลาง
6. เด็กนำคำพูดไม่สุภาพ พร้อมเลียนแบบท่าทางตาม ตัวละคร ในรายการ โทรทัศน์	2.76	1.084	ปาน กลาง	2.74	1.099	ปาน กลาง	3.00	0.816	ปาน กลาง

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านการพูด	ต่ำกว่าปริญญตรี			ปริญญตรี			สูงกว่าปริญญตรี		
	(n = 122)			(n = 84)			(n = 4)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
7. เด็กพูดปดบอโยน เพื่อนอย่างอบอุ่นพร้อม เลียนแบบท่าทางตาม แบบอย่างที่เราเห็นใน รายการโทรทัศน์	3.13	1.004	ปาน กลาง	3.07	0.889	ปาน กลาง	3.00	0.816	ปาน กลาง
8. เด็กจะใช้คำพูดต่อว่า ตัวละครทันที เมื่อแสดง ไม่ถูกใจ	2.90	1.131	ปาน กลาง	2.48	1.156	ปาน กลาง	3.25	0.957	ปาน กลาง
9. เด็กมักพูดจาเอะอะ เสียงดัง เมื่อผู้ปกครอง ไม่ซื้อขนม หรือของเล่น ที่โฆษณาทางโทรทัศน์ ให้	3.00	1.286	ปาน กลาง	2.89	1.299	ปาน กลาง	3.50	1.291	ปาน กลาง
10. รายการโทรทัศน์ทำ ให้เด็กกล้าพูดมาก ยิ่งขึ้น	3.67	0.732	สูง	3.70	0.757	สูง	3.50	1.000	ปาน กลาง
11. เด็กที่ดูรายการ โทรทัศน์ที่มีฉากการ ต่อสู้รุนแรง จะทำให้เด็ก พูดจาห้วนๆขาดสัมมา คารวะ	3.06	1.159	ปาน กลาง	3.19	1.187	ปาน กลาง	3.50	0.577	ปาน กลาง

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านการพูด	ต่ำกว่าปริญญาดรี			ปริญญาดรี			สูงกว่าปริญญาดรี		
	(n = 122)			(n = 84)			(n = 4)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
12. เด็กที่การพัฒนาทักษะการพูดได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.50	0.884	ปานกลาง	3.46	0.842	ปานกลาง	3.25	0.957	ปานกลาง
13. เด็กใช้คำพูดแสดงความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น	3.62	0.775	ปานกลาง	3.54	0.963	ปานกลาง	3.25	0.957	ปานกลาง
14. เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น	3.67	0.838	สูง	3.62	0.835	ปานกลาง	3.00	1.155	ปานกลาง
15. เด็กรู้คำศัพท์และความหมายของภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	3.45	0.740	ปานกลาง	3.44	0.883	ปานกลาง	3.25	0.957	ปานกลาง
16. เด็กกระตือรือร้นตั้งใจพูดให้ชัดและถูกต้องมากยิ่งขึ้น	3.48	0.805	ปานกลาง	3.27	0.734	ปานกลาง	3.25	0.957	ปานกลาง
17. เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน	3.77	0.801	สูง	3.85	0.799	สูง	3.50	1.291	ปานกลาง
18. เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก	3.57	0.853	ปานกลาง	3.71	0.844	สูง	3.75	0.500	สูง

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านการพูด	ต่ำกว่าปริญญาตรี (n = 122)			ปริญญาตรี (n = 84)			สูงกว่าปริญญาตรี (n = 4)		
	ระดับ			ระดับ			ระดับ		
	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น
19. เด็กจะพูด เลียนแบบเฉพาะ นักแสดงที่ตนเองชื่นชอบ เช่น นักร้อง (ตลก) “คุณแม่ขอร้อง”	3.26	1.104	ปาน กลาง	3.08	1.143	ปาน กลาง	3.00	0.816	ปาน กลาง
20. เด็กกล้าพูดได้เสียง ต่อปากต่อคำผู้ใหญ่โดยไม่ฟังเหตุผล	2.97	1.199	ปาน กลาง	2.96	1.284	ปาน กลาง	3.25	1.258	ปาน กลาง
รวม	3.22	0.516	ปาน กลาง	3.18	0.568	ปาน กลาง	3.26	0.347	ปาน กลาง

จากตาราง 9 พบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูงสุด คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.77$) รองลงมา คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.67$) เด็กพูดเป็นประโยคสั้น ๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.67$) ตามลำดับ ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.70$)

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$) และเมื่อพิจารณา

ในรายชื่อ พบว่าชื่อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูงสุด คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.85$) เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก ($\bar{X} = 3.71$) ส่วนรายชื่อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ ($\bar{X} = 2.48$)

ส่วนผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) และเมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่าชื่อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก ($\bar{X} = 3.75$) ส่วนรายชื่อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงที่สุด คือ เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์ที่มีฉากการต่อสู้รุนแรง ส่วนรายชื่อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กมักพูดใช้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก ($\bar{X} = 2.75$)

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามระดับการศึกษา

ด้านการเล่น	ต่ำกว่าปริญญาตรี (n = 122)			ปริญญาตรี (n = 84)			สูงกว่าปริญญาตรี (n = 4)		
	ระดับ			ระดับ			ระดับ		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ความเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความเห็น
1. เด็กเข้าใจวิธีการเล่นและแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน	3.85	0.800	สูง	3.65	0.784	ปานกลาง	2.75	0.957	ปานกลาง
2. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น	3.25	0.973	ปานกลาง	3.24	0.913	ปานกลาง	2.75	0.500	ปานกลาง

ตาราง 10 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ต่ำกว่าปริญญาดรี			ปริญญาดรี			สูงกว่าปริญญาดรี		
	(n = 122)			(n = 84)			(n = 4)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
3. เด็กชอบเล่นและแต่ง กายเลียนแบบตัวละครที่ ชื่นชอบ เช่น อุลตร้าแมน ซูเปอร์แมน	3.42	1.105	ปาน กลาง	3.46	1.275	ปาน กลาง	4.25	0.500	สูง
4. รายการโทรทัศน์ช่วยให้ เด็กเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น	3.36	0.844	ปาน กลาง	3.31	0.931	ปาน กลาง	3.25	0.500	ปาน กลาง
5. รายการโทรทัศน์ช่วย ให้เด็กรู้จักกฎ กติกา และ ความอดทนในการรอ คอยมากขึ้น	3.34	0.916	ปาน กลาง	3.31	0.944	ปาน กลาง	2.75	0.957	ปาน กลาง
6. เด็กสนใจดูแต่รายการ โทรทัศน์ไม่สนใจทำ การบ้าน	3.07	1.353	ปาน กลาง	3.33	1.293	ปาน กลาง	3.75	1.258	สูง
7. เด็กมักเล่นรุนแรงโดย ไม่คำนึงถึงความ ปลอดภัย	3.31	1.247	ปาน กลาง	3.61	1.042	ปาน กลาง	3.25	0.957	ปาน กลาง
8. รายการโทรทัศน์ช่วยให้ เด็กรู้จักการเสียสละมาก ยิ่งขึ้น	3.16	0.894	ปาน กลาง	3.04	0.667	ปาน กลาง	2.75	0.957	ปาน กลาง
9. เด็กมักจะเล่นแกล้ง เพื่อนตามที่ได้ดูจากรายการ โทรทัศน์	2.61	0.991	ปาน กลาง	2.74	1.043	ปาน กลาง	2.50	0.577	ปาน กลาง

ตาราง 10 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ต่ำกว่าปริญญาดรี			ปริญญาดรี			สูงกว่าปริญญาดรี		
	(n = 122)			(n = 84)			(n = 4)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความเห็น
10. เด็กช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตามที่เห็นจากรายการโทรทัศน์	3.26	0.880	ปานกลาง	3.36	0.816	ปานกลาง	3.00	0.816	ปานกลาง
11. เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่างๆมาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้	3.50	0.774	ปานกลาง	3.39	0.850	ปานกลาง	4.00	0.000	สูง
12. รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการแก้ปัญหาในการเล่นกับเพื่อนได้ดี	3.19	0.796	ปานกลาง	2.98	0.676	ปานกลาง	3.25	0.500	ปานกลาง
13. รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากขึ้น	3.41	0.898	ปานกลาง	3.20	0.655	ปานกลาง	2.75	0.957	ปานกลาง
14. เด็กสามารถเล่นเลียนแบบการแต่งกายของตัวเองละครได้	3.29	0.931	ปานกลาง	3.18	1.110	ปานกลาง	4.00	0.000	สูง
15. โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่บ้านภายในอยู่ในสายตาพ่อแม่	3.75	0.819	สูง	3.62	1.029	ปานกลาง	3.75	0.500	สูง

ตาราง 10 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ต่ำกว่าปริญญาตรี (n = 122)			ปริญญาตรี (n = 84)			สูงกว่าปริญญาตรี (n = 4)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความคิด เห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความคิด เห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความคิด เห็น
16. เด็กจำกิจรยา ทำทาง ของตัวละคร และนำมา พัฒนาการเล่นของตนเอง ให้ดีขึ้น	3.52	0.855	ปาน กลาง	3.46	0.911	ปาน กลาง	3.00	0.816	ปาน กลาง
รวม	3.33	0.488	ปาน กลาง	3.31	0.536	ปาน กลาง	3.24	0.478	ปาน กลาง

จากตาราง 10 พบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.85$) รองลงมา คือ โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้านอยู่ในสายตาพ่อแม่ ($\bar{X} = 3.75$) ตามลำดับ ส่วนรายข้อ ที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กจำกิจรยา ทำทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 3.52$) แต่ข้อที่ผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.61$)

ส่วนผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.65$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาใน

ระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ได้ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.74$)

ส่วนผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กชอบเล่น และแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตราแมน ซูเปอร์แมน ($\bar{X} = 4.25$) ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ได้ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.50$)

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา โดยรวม

ความคิดเห็นของ ผู้ปกครอง	ต่ำกว่าปริญญาตรี (n = 122)			ปริญญาตรี (n = 84)			สูงกว่าปริญญาตรี (n = 4)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น
ด้านการพูด	3.22	0.516	ปาน กลาง	3.18	0.568	ปาน กลาง	3.26	0.347	ปาน กลาง
ด้านการเล่น	3.33	0.488	ปาน กลาง	3.31	0.536	ปาน กลาง	3.24	0.478	ปาน กลาง
รวม	3.27	0.467	ปาน กลาง	3.24	0.515	ปาน กลาง	3.25	0.385	ปาน กลาง

จากตาราง 11 พบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) และ

เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.33$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.22$) ผู้ปกครองที่มี การศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการ โทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$) และเมื่อพิจารณา ในรายด้าน พบว่า ด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.31$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.18$) ผู้ปกครองที่มีการศึกษาใน ระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับและ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่า ปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวม อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) และเมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่าด้านการพูด ($\bar{X} = 3.26$) และ ด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.24$) ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการพูด จำแนกตามอาชีพ

ด้านการพูด	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ความ คิดเห็น
1. เด็กมักพูดโอ้อวด									
ความเก่งของตนเอง									
เหมือนน้องเดียวใน	2.64	1.106	ปาน	2.66	1.022	ปาน	3.12	0.893	ปาน
รายการเกมทศกัณฐ์			กลาง			กลาง			กลาง
เด็ก									
2. เด็กมักจำคำพูดที่									
ไพเราะจากการดู									
รายการโทรทัศน์มาใช้ได้	3.41	0.942	ปาน	3.39	0.848	ปาน	3.67	0.736	สูง
อย่างถูกต้อง เหมาะสม			กลาง			กลาง			

ตาราง 12 (ต่อ)

ด้านการพูด	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น
3. เด็กมักนำคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่ดูรายการโทรทัศน์มาพูดกับเพื่อน	2.95	1.144	ปานกลาง	2.85	1.029	ปานกลาง	3.30	1.075	ปานกลาง
4. เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน	2.78	1.159	ปานกลาง	2.56	1.128	ปานกลาง	2.94	1.144	ปานกลาง
5. เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อยๆ	3.00	1.194	ปานกลาง	2.58	1.146	ปานกลาง	2.82	1.103	ปานกลาง
6. เด็กนำคำพูดไม่สุภาพ พร้อมเลียนแบบท่าทางตามตัวละคร ในรายการโทรทัศน์	2.76	1.184	ปานกลาง	2.67	0.997	ปานกลาง	2.97	1.015	ปานกลาง
7. เด็กพูดล้อเลียนเพื่อนอย่างอบอุ่นพร้อมเลียนแบบท่าทางตามแบบอย่างที่เราเห็นในรายการโทรทัศน์	3.01	0.977	ปานกลาง	3.08	0.991	ปานกลาง	3.42	0.708	ปานกลาง
8. เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ	2.75	1.147	ปานกลาง	2.60	1.184	ปานกลาง	3.09	1.042	ปานกลาง

ตาราง 12 (ต่อ)

ด้านการพูด	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
	ระดับ			ระดับ			ระดับ		
	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น
9. เด็กมักพูดจาเอะอะ เสียงดัง เมื่อผู้ปกครอง ไม่ซื้อขนม หรือของเล่น ที่โฆษณาทางโทรทัศน์ ให้	2.89	1.317	ปาน กลาง	2.94	1.326	ปาน กลาง	3.24	1.091	ปาน กลาง
10. รายการโทรทัศน์ทำ ให้เด็กกล้าพูดมาก ยิ่งขึ้น	3.59	0.797	ปาน กลาง	3.70	0.697	สูง	3.88	0.696	สูง
11. เด็กที่ดูรายการ โทรทัศน์ที่มีฉากการ ต่อสู้รุนแรง จะทำให้เด็ก พูดจาห้วนๆขาดสัมมา คารวะ	3.10	1.175	ปาน กลาง	3.11	1.143	ปาน กลาง	3.18	1.211	ปาน กลาง
12. เด็กที่การพัฒนา ทักษะการพูดได้ถูกต้อง มากยิ่งขึ้น	3.39	0.877	ปาน กลาง	3.51	0.868	ปาน กลาง	3.67	0.816	สูง
13. เด็กใช้คำพูดแสดง ความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น	3.51	0.816	ปาน กลาง	3.57	0.916	ปาน กลาง	3.79	0.781	สูง
14. เด็กพูดเป็นประโยค สั้นๆได้ถูกต้อง เหมาะสมยิ่งขึ้น	3.68	0.891	สูง	3.58	0.809	ปาน กลาง	3.67	0.816	สูง

ตาราง 12 (ต่อ)

ด้านการพูด	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น
15. เด็กรู้คำศัพท์และ ความหมายของ ภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	3.43	0.814	ปาน กลาง	3.39	0.806	ปาน กลาง	3.61	0.747	ปาน กลาง
16. เด็กกระตือรือร้น ตั้งใจพูดให้ชัดและถูกต้อง มากยิ่งขึ้น	3.49	0.773	ปาน กลาง	3.37	0.817	ปาน กลาง	3.21	0.696	ปาน กลาง
17. เด็กเล่าเรื่องจาก รายการโทรทัศน์ได้อย่าง สนุกสนาน	3.74	0.890	สูง	3.85	0.777	สูง	3.79	0.650	สูง
18. เด็กเกิดจินตนาการ ที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์ เชิงบวก	3.66	0.908	สูง	3.60	0.849	ปาน กลาง	3.64	0.653	ปาน กลาง
19. เด็กจะพูดเลียนแบบ เฉพาะนักแสดงที่ตนเอง ชื่นชอบ เช่น น้องทราย (ตลก) “คุณแม่ขอร้อง”	3.15	1.160	ปาน กลาง	3.11	1.122	ปาน กลาง	3.48	0.939	ปาน กลาง
20. เด็กกล้าพูดโต้เถียง ต่อปากต่อคำผู้ใหญ่โดย ไม่ฟังเหตุผล	2.91	1.190	ปาน กลาง	2.94	1.300	ปาน กลาง	3.21	1.139	ปาน กลาง
รวม	3.19	0.555	ปาน กลาง	3.16	0.531	ปาน กลาง	3.38	0.452	ปาน กลาง

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.74$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักพูดโอ้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก ($\bar{X} = 2.64$)

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.85$) และรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก ($\bar{X} = 3.60$) ส่วนข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าวจากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.56$)

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับสูง คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.88$) ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อย ๆ ($\bar{X} = 2.82$)

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ด้านการเล่น จำแนกตามอาชีพ

ตาราง 13 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n= 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
	ระดับ			ระดับ			ระดับ		
	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	ความ คิดเห็น
1. เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่ เพื่อน	3.73	0.827	สูง	3.78	0.822	สูง	3.76	0.751	สูง
2. รายการโทรทัศน์ทำให้ เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น	3.05	0.993	ปาน กลาง	3.27	0.902	ปาน กลาง	3.64	0.783	ปาน กลาง
3. เด็กชอบเล่นและแต่ง กายเลียนแบบตัวละครที่ ชื่นชอบ เช่น อุลตร้าแมน ซูเปอร์แมน	3.35	1.223	ปาน กลาง	3.48	1.169	ปาน กลาง	3.64	1.025	ปาน กลาง
4. รายการโทรทัศน์ช่วยให้ เด็กเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น	3.24	0.935	ปาน กลาง	3.34	0.839	ปาน กลาง	3.61	0.747	ปาน กลาง
5. รายการโทรทัศน์ช่วยให้ เด็กรู้จักกฎ กติกา และ ความอดทนในการรอคอย มากขึ้น	3.32	0.989	ปาน กลาง	3.33	0.902	ปาน กลาง	3.30	0.847	ปาน กลาง
6. เด็กสนใจดูแต่รายการ โทรทัศน์ ไม่สนใจทำ การบ้าน	3.19	1.380	ปาน กลาง	3.12	1.295	ปาน กลาง	3.33	1.315	ปาน กลาง
7. เด็กมักเล่นรุนแรงโดย ไม่คำนึงถึงความปลอดภัย	3.35	1.185	ปาน กลาง	3.58	1.126	ปาน กลาง	3.21	1.219	ปาน กลาง

ตาราง 13 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
			ระดับ			ระดับ			ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความ คิดเห็น
8. รายการโทรทัศน์ช่วยให้ เด็กรู้จักการเสียสละมาก ยิ่งขึ้น	3.06	0.963	ปาน กลาง	3.09	0.717	ปาน กลาง	3.27	0.574	ปาน กลาง
9. เด็กมักจะเล่นแกล้ง เพื่อนตามที่ดูจากรายการ โทรทัศน์	2.59	0.967	ปาน กลาง	2.64	1.047	ปาน กลาง	2.91	0.980	ปาน กลาง
10. เด็กช่วยเหลือพ่อแม่ ทำงานตามที่เห็นจาก รายการโทรทัศน์	3.27	0.881	ปาน กลาง	3.35	0.867	ปาน กลาง	3.21	0.740	ปาน กลาง
11. เด็กสามารถจดจำ ทักษะวิธีการเล่นต่างๆมา ประยุกต์ใช้กับการเล่น ของตนเองได้	3.45	0.801	ปาน กลาง	3.46	0.813	ปาน กลาง	3.52	0.795	ปาน กลาง
12. รายการโทรทัศน์ทำให้ เด็กเข้าใจถึงวิธีการ แก้ปัญหาในการเล่นกับ เพื่อนได้ดี	2.95	0.815	ปาน กลาง	3.18	0.700	ปาน กลาง	3.30	0.637	ปาน กลาง
13. รายการโทรทัศน์ช่วย ให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อต่อ ผู้อื่นมากขึ้น	3.23	0.906	ปาน กลาง	3.39	0.763	ปาน กลาง	3.33	0.692	ปาน กลาง

ตาราง 13 (ต่อ)

ด้านการเล่น	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
	ระดับ			ระดับ			ระดับ		
	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น
14. เด็กสามารถเล่น เลียนแบบการแต่งกาย ของตัวละครได้	3.22	0.999	ปาน กลาง	3.18	1.040	ปาน กลาง	3.58	0.867	ปาน กลาง
15. โทรทัศน์ช่วยให้เด็ก เล่นอยู่ภายในบ้านอยู่ใน สายตาพ่อแม่	3.69	0.963	สูง	3.71	0.894	สูง	3.67	0.777	สูง
16. เด็กจำกริยา ท่าทาง ของตัวละคร และนำมา พัฒนาการเล่นของตนเอง ให้ดีขึ้น	3.41	0.955	ปาน กลาง	3.54	0.813	ปาน กลาง	3.55	0.833	ปาน กลาง
รวม	3.26	0.566	ปาน กลาง	3.34	0.459	ปาน กลาง	3.43	0.442	ปาน กลาง

จากตาราง 13 พบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.73$) และรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้ ($\bar{X} = 3.45$) ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.59$)

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับสูง คือเด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.78$) และรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.58$) แต่ข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.64$)

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ($\bar{X} = 3.76$) และข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุด คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น ($\bar{X} = 3.64$) ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นปานกลางต่ำสุด เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์ ($\bar{X} = 2.91$)

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และ ระดับความคิดเห็นของ

ผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ โดยรวม

ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	ประกอบธุรกิจส่วนตัว (n = 88)			รับจ้าง (n = 89)			ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ (n = 33)		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความคิดเห็น
ด้านการพูด	3.19	0.555	ปานกลาง	3.16	0.531	ปานกลาง	3.38	0.452	ปานกลาง
ด้านการเล่น	3.26	0.566	ปานกลาง	3.34	0.459	ปานกลาง	3.43	0.442	ปานกลาง
รวม	3.22	0.525	ปานกลาง	3.24	0.462	ปานกลาง	3.40	0.405	ปานกลาง

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) และเมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.26$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.19$) ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ต่างก็เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$) และเมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.34$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.16$) ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง ต่างก็เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

และผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) และเมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ทั้งด้านการเล่น ($\bar{X} = 3.43$) และ ด้านการพูด ($\bar{X} = 3.38$) ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ต่างก็เห็นด้วยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 210 คน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครองในการเลือก ชี้แนะ และสอนเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมในขณะดูรายการโทรทัศน์ และยังเป็นแนวทางสำหรับผู้ผลิตรายการ เจ้าหน้าที่ ผู้ดำเนินรายการ และผู้สนับสนุนรายการ หรือผู้เกี่ยวข้องกับสื่อสารมวลชนประเภทโทรทัศน์ ได้ตระหนักถึงผลกระทบต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ และปรับปรุงแก้ไข หรือผลิตรายการที่เหมาะสมให้กับเด็กต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาปฐมวัย เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 แห่ง คือ โรงเรียนสีตบุตรบำรุง โรงเรียนประเสริฐธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลสุณี จำนวน 415 คน (ข้อมูลจากโรงเรียนต้นสังกัด)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นผู้ปกครองของเด็กนักเรียนชาย-หญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีการศึกษา 2549 จำนวน 415 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 87 ; อ้างอิงจาก Krejcie and Morgan 1970 : 607 – 610 ที่ประชากร 415 คน โดยกลุ่มตัวอย่าง 201 คน แต่การศึกษานี้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 210 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ได้แก่ ผู้ปกครองเด็กชั้นอนุบาล โรงเรียนอนุบาล และครูที่สอนในระดับอนุบาล ในเรื่องพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก
2. รวบรวมรายละเอียด กำหนดประเด็นและขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษาจากเอกสารตำรา
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามให้เนื้อหาครอบคลุมตามพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก เพื่อให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบ และพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) ของแบบสอบถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try out) กับบุคคล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วดำเนินการ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970: 161) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.833

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาต และขอความร่วมมือไปยังผู้เชี่ยวชาญ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัย เดินทางไปส่งแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยมีสำเนาหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียน

ไปด้วย เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม โดยกำหนดเวลาในการตอบแบบสอบถาม 1 – 2 สัปดาห์ แล้วติดตามรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนในเดือนกรกฎาคม 2549 และรวบรวมมาได้ 210 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.45

3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย และดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูปแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงของข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ปกครอง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ นำมาแจกแจงค่าร้อยละ แบบสอบถามตอนที่ 2 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ระดับความคิดเห็น

2. ข้อมูลความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และด้านการเล่น โดยแจกแจงความถี่คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 การหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ออกมาในเชิงปริมาณหรือตัวเลข

2.2 หาค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถามกับความมุ่งหมายของการวิจัยที่ต้องการ (IC)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha – coefficient) ของครอนบาค (Cronbach : 1970 : 161)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ปกครอง จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานศึกษาของนักเรียน และรายการโทรทัศน์ที่นักเรียนชอบดู

ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 210 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับจ้าง และส่วนใหญ่มีนบุตรหลานเรียนอยู่ที่โรงเรียนประถมศึกษาธรรมดา ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่าเด็กปฐมวัยชอบดู การ์ตูน เช่น นารูโตะ สามก๊ก ฯลฯ

2. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามด้านการพูด และด้านการเล่นโดยรวม พบว่า

ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า

2.1 ด้านการพูด ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน

2.2 ด้านการเล่น ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

3. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ด้านการพูด และด้านการเล่น จำแนกตามเพศ พบว่า

ผู้ปกครองชายและผู้ปกครองหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายด้านโดยรวม พบว่า

3.1 ด้านการพูด ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับสูง คือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ

ส่วนผู้ปกครองหญิงก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำที่สุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน

3.2 ด้านการเล่น ผู้ปกครองชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองชายเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ได้ดูจากรายการโทรทัศน์

ส่วนผู้ปกครองหญิงก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับสูง คือ โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่ ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองหญิงเห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำที่สุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ได้ดูจากรายการโทรทัศน์

4. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ด้านการพูด และด้านการเล่น จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง พบว่า

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง

4.1 ด้านการพูด ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าในรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูงสุด คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูงสุด คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนรายข้อ ที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันทีเมื่อแสดงไม่ถูกใจ

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูงคือ เด็กเกิดจินตนาการที่ดี ส่วนข้อที่ ผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักพูดโอ้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก

4.2 ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน แต่ข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางสูงสุดคือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน และรายข้อที่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

ส่วนผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาใน

รายชื่อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กชอบเล่น และแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตราแมน ซูเปอร์แมน ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กมักจะเล่นกลางแจ้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

5. ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ด้านการพูด และด้านการเล่น จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพรับจ้าง และ อาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

5.1 ด้านการพูด ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่า ในรายชื่อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน และรายชื่อที่ผู้ปกครอง ที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักพูดไขว่คว้าความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่าข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเล่าเรื่องจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน ส่วนข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าวจากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการพูดโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับสูงคือ รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อยๆ

5.2 ด้านการเล่น ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณา

ในรายข้อ พบว่า ในรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ส่วนรายข้อที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ผู้ปกครอง ที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับสูง คือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน แต่ข้อที่ผู้ปกครอง ที่ประกอบอาชีพรับจ้าง เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด คือ เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

ส่วนผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในด้านการเล่นโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่าข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับสูงคือ เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน ส่วนข้อที่ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ เห็นด้วยในระดับปานกลางต่ำสุด เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์

อภิปรายผล

จากการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยในด้านการพูด และด้านการเล่น ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยโดยรวม และรายด้าน ทั้งในด้านการพูด และด้านการเล่นอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองเห็นว่าพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย ทั้งในด้านการพูด และด้านการเล่น ส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากการรับชมรายการโทรทัศน์ของเด็ก ซึ่งพฤติกรรมนี้อาจจะเป็นพฤติกรรมทางด้านบวก คือ ส่งผลให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงออกมากขึ้น หรือทางด้านลบ คือ เด็กไม่รู้จักอยู่ร่วมกับผู้อื่น หรือการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากรายการโทรทัศน์ และพฤติกรรมอีกส่วนหนึ่งของเด็กอาจจะเนื่องมาจากสาเหตุอื่น ๆ อันได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู สภาพสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม เป็นต้น ที่สอดคล้องกับ ยุวดี เทียรฆประสิทธิ์ (2536 :14) ที่ว่า เด็กได้ประสบการณ์ และจินตนาการสร้างสรรค์เป็นไปในลักษณะ

บริโภคนิยม ซึ่งเคลือบแฝงการค้า โฉมหน้า หรือสร้างภาพลักษณ์ที่ไม่เหมาะสมกับวัย เช่น สนับสนุนให้เด็กแต่งกายเลียนแบบผู้ใหญ่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพัฒนาการที่ควรเป็น

2. ด้านการพูด พบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัยด้านการพูดอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าผู้ปกครองเห็นว่าพฤติกรรมด้านการพูดของเด็กปฐมวัยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรับชมรายการโทรทัศน์ของเด็ก ซึ่งอาจจะทำให้เด็กมีการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว และกล้าพูดมากยิ่งขึ้น แต่ส่วนหนึ่งก็อาจเนื่องมาจากสาเหตุอื่น ๆ ได้ เช่น จากการอบรมเลี้ยงดู หรืออุปนิสัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อม เป็นต้น นอกจากนี้ เรายังพบว่าผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครองที่เป็นเพศหญิง หรือเพศชาย มีการศึกษาระดับสูงสุด ที่แตกต่างกัน หรือมีอาชีพต่างกัน ต่างก็มีความคิดเห็นว่ารายการโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กปฐมวัยในด้านการพูด ในระดับปานกลาง โดยผู้ปกครองเห็นว่าหลังจากที่เด็กดูรายการโทรทัศน์แล้ว จะทำให้เด็กเล่าเรื่องราวจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน นอกจากนั้นรายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น ทำให้เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก เด็กสามารถใช้คำพูดแสดงความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น และสามารถพูดเป็นประโยคสั้น ๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยเด็กเป็นวัยที่ต้องได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ การที่เด็กได้รับชมโทรทัศน์ จึงทำให้เด็กได้รับการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษา และเข้าใจความหมายมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทนีย์ ฤๅษะคุปต์ (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาไทย และนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ครูภาษาไทยเห็นด้วยว่ารายการโทรทัศน์ให้ความรู้ทางด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนกับนักเรียนในระดับปานกลาง และให้ความรู้ทางด้านการพูดมาก

นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังเห็นว่าในบางครั้งเด็กก็จะเลียนแบบคำพูด หรือกิริยา ที่ไม่เหมาะสมจากการรับชมรายการโทรทัศน์ เช่น เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ เด็กมักพูดโอ้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียว ในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัด มาใช้พูดล้อเลียนบ่อย ๆ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากวุฒิภาวะที่ยังน้อย ยังไม่สามารถที่จะแยกแยะได้ว่า สิ่งใดที่ควรทำ หรือไม่ควรทำ ผู้ปกครองจึงควรดูแล และให้คำแนะนำกับเด็กอย่างใกล้ชิด เพราะหากเด็กไม่ได้รับคำชี้แนะที่ถูกต้องแล้ว พฤติกรรมเหล่านี้ก็จะส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตของเด็กได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของดวงแก้ว วัลลภวิสุทธิ (2529 : 30) ซึ่งสรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางสังคมเพิ่มมากขึ้น มาจากอิทธิพลของรายการทางโทรทัศน์ เพราะเด็กได้เรียนรู้โดยการเห็น

แบบอย่าง เด็กปฐมวัย มักจะตัดสินใจผิดพลาดการกระทำมากกว่าเจตนา เพราะฉะนั้นเด็กอาจจะยอมรับเอาเจตคติของการแก้ปัญหาด้วยกำลังเป็นผลสำเร็จ มากกว่าการกระทำที่ถูกจริยธรรม

2. ด้านการเล่น ผู้ปกครองมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการเล่น อยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าผู้ปกครองเห็นว่าพฤติกรรมการเล่นของเด็กปฐมวัยส่วนหนึ่งมีอิทธิพลมาจากการรับชมรายการโทรทัศน์ ไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบตัวละครที่ตัวเองชื่นชอบ หรือการแสดงกิริยาอาการของตัวละครนั้น ๆ เป็นต้น และพฤติกรรมอีกส่วนหนึ่งของเด็กอาจเนื่องมาจากปัจจัยอื่น ๆ ด้วย เช่น การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม หรือสภาพสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ เป็นต้น นอกจากนี้เรายัง พบว่า ผู้ปกครองที่เป็นเพศหญิง หรือเพศชาย มีการศึกษาระดับสูงสุดที่แตกต่างกัน หรือมีอาชีพต่างกัน ต่างก็มีความคิดเห็นว่ารายการโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กปฐมวัยในด้านการเล่นในระดับปานกลาง โดยผู้ปกครองเห็นด้วยว่าหลังจากที่เด็กดูรายการโทรทัศน์ บ่อยครั้งที่เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน เด็กจำกิริยา ท่าทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้ เด็กชอบเล่น และแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตร้าแมน ซูเปอร์แมน โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยเด็กเป็นวัยที่กำลังพัฒนาทักษะทางด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านร่างกาย และด้านสติปัญญา และสังคม เด็กจึงสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่าง ๆ ได้ดี รวมถึงมีจินตนาการ โดยสามารถประยุกต์วิธีการต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มามาใช้กับของเล่นของตัวเองด้วย แต่บ่อยครั้งที่เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพฤติกรรมการเล่นแบบซึ่งอาจจะสร้างนิสัยที่รุนแรงและก้าวร้าวของเด็กได้ ซึ่งสอดคล้องกับ อีรณง เกิดสุคนธ์ (2525:1) ได้ศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กมักให้ความสนใจรายการโทรทัศน์ สามารถจดจำเรื่องราว หรือสิ่งต่างๆ ในรายการได้ดี ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำพูดหรือกิริยาท่าทางของตัวแสดง เด็กมักจะคิดว่าการกระทำ หรือความคิดเห็นในรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งที่ดีถูกต้องเสมอ เมื่อเด็กจำได้และคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม เด็กมักจะพยายามเลียนแบบให้ตนเองเป็นเหมือนตัวละคร หรือคนในรายการโทรทัศน์ที่ตนเองชื่นชอบ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. จากงานวิจัยพบว่ารายการโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กปฐมวัยในด้านการพูด และการเล่น ดังนั้น ผู้ปกครองควรใส่ใจดูแลในการรับชมรายการโทรทัศน์ของเด็กปฐมวัยอย่างใกล้ชิด พร้อมกับให้คำแนะนำพฤติกรรมที่ควรเป็นแบบอย่าง หรือพฤติกรรมที่ไม่ควรเอาเป็นแบบอย่างให้เด็กเกิดความเข้าใจมากที่สุด
2. จากงานวิจัย พบว่า เด็กเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ จากการที่รับชมรายการโทรทัศน์ ดังนั้น ผู้จัดรายการโทรทัศน์ หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับสิ่งที่นำเสนอให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับเด็กด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครู อาจารย์เกี่ยวกับอิทธิพลรายการโทรทัศน์ ที่มีต่อเด็กปฐมวัย
2. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครู อาจารย์เกี่ยวกับอิทธิพลรายการโทรทัศน์กับกลุ่มเด็กในระดับชั้นอื่นๆ
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่รับชมรายการโทรทัศน์เป็นประจำ และกลุ่มเด็กที่ไม่ได้รับชมโทรทัศน์เป็นประจำว่ามีทักษะทางด้านการพูด และด้านการเล่นแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2527). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2538). **การสำรวจและประเมินความสนใจในการดูรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของเด็กไทย**. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กำโชค ผึ้งสุวรรณ. (2538). **ผู้นำสันตนาการ**. กรุงเทพฯ : เกษมศรีการพิมพ์.
- โกเมธ ปิ่นแก้ว. (2540). **ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและครูต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา**. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2540 ก.). **คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 (อายุ 3-6 ปี)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ขจิต ชุปัญญา. (2533 ธันวาคม) **อิทธิพลภาพยนตร์โทรทัศน์ทำให้สุขภาพจิตเด็กเสื่อม**. กรุงเทพฯ : มติชน.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2528). **การศึกษาสภาพอบรมในศูนย์เด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2528.
- คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2528). **การศึกษาสภาพอบรมในศูนย์เด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2528.
- คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2532). **รายงานการวิจัยการศึกษา รูปแบบการจัดค่ายพักแรมสำหรับเด็กและเยาวชน**. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- คณารัตน์ จงพิพัฒน์วณิชย์. (2540). **ความคิดเห็นต่อกิจกรรมการพบกลุ่มเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษาผู้ใหญ่ทางไกล ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดกาญจนบุรี**. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- คณิต เขียววิชัย. (2534). **หลักการนันทนาการ**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- (2536). **คู่มือครูการพัฒนาความพร้อมด้านสังคมนิสัยระดับก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2528). **นันทนาการชุมชน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- จันทร์เพ็ญ สุภากุล.(2535). **พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรี และฟังนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือ**
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จารุพัทธ์ ประเสริฐวณิช. (2530). **ความรู้และความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับมลพิษทางสภาวะแวดล้อม**. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์-มหาบัณฑิต (สิ่งแวดล้อมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จิรพรรณ นิสสภ.(2541). **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลของผู้ปกครองและพฤติกรรมการดูโทรทัศน์กับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในเขตการศึกษา 6**.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ อินนุพัฒน์. (2543). **พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นบล็อก**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุมพล รอดดำดี. (2519,ธันวาคม). **ข้อควรคำนึงระหว่างผู้จัดรายการโทรทัศน์กับผู้ชมทางบ้าน**.
นิเทศสาร. 3 (118) : 19
- ฉลองรัฐ อินทรีย์. (2522). **อิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก**.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- ฉันทนา บาคบงกช.(2538). “การศึกษาปฐมวัยในอนาคต,” **การสอนชุดวิชาสัมมนาการศึกษาปฐมวัย หน่วยที่3**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไฉไล บุญมาก.(2537). **ผลของการร่วมมือและการแข่งขันในการเล่นเกมที่มิต่อพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและการสื่อสารด้วยภาษาในวัยเด็กตอนปลาย**.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์วิริยะ. (2534). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ฌอง แมคไมร์. (2528). **การสื่อสารกับสังคมสำหรับปัจจุบันและอนาคต**. ยูเนสโก. สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษาสหประชาชาติ กรุงเทพฯ : พิมพ์การพิมพ์.
- ดวงแก้ว วัลลภวิสุทธิ. (2529). **ความคิดเห็นของพ่อแม่เกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงใจ ลิ้มโตโสณ. (2539). **การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการกำหนดแหล่งความเชื่อของเด็ก**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. (2522). **อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการทางสติปัญญาและความสามารถในการเข้าใจบุคคลอื่น**. รายงานการวิจัยฉบับที่ 2 ภาควิชาจิตวิทยา กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวิล รักชลธี. (2526). **การศึกษาพัฒนาการด้านนิสัยส่วนบุคคลและสังคมของเด็กก่อนวัยเรียนเขตบางกะปิ**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรณง เกิดสุคนธ์. (2525). **การศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน: ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระ ชัยยุทธยรรยง. (2521, มิถุนายน – กรกฎาคม). “พฤติกรรมของเด็กกับโทรทัศน์,” **วารสารแนะแนว**. 3 (57) : 66 - 68
- ธีราพร กุลนันทน์. (2530). **การศึกษาผลของการเล่นต่างกลุ่มอายุที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2544). **การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นวรรตน์ วัฒนชนนท์.(2535). **พฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนระดับปฐมวัย : เปรียบเทียบระหว่างศูนย์เด็กปฐมวัยของกรมพัฒนาชุมชน กรมอนามัย และกรมศาสนา**. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). **เทคนิคการสอนศิลปะภาษาและวิทยาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- นิรมัย อ่อนน้อมดี. (2528). **ผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัย**. ปริญญาโท ค.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประพุดติกิจ. (2536). **การพัฒนาเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- บวรจจ คณววรรณ. (2531). **กิจกรรมสร้างเสริมลักษณะนิสัย**. ในการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมนันทนาการในโรงเรียนประถมศึกษา. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บังอร เครียดชัยภูมิ. (2533). **ผลของดนตรีต่อระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยขณะได้รับผ่าตัด**. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (การพยาบาลผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเสริม อุทัยผล. (2530). **นันทนาการเบื้องต้น**. ฝ่ายเอกสารการพิมพ์ : วิทยาลัยครูเชียงใหม่.
- ประกายรัตน์ ภัทรธิดา.(2537). “ พัฒนาการเด็กปฐมวัย, ” **เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยหน่วยที่ 1**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัย-ธรรมมาธิราช.
- ประมวล ดิฉินสัน.(2533). **เร่ร่อนมากเกินไปอันตรายยิ่งนัก**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ลูกกรก.
- แป้ง มาลากุล ณ อยุธยา. (2539,มีนาคม) “แนวคิดในการปรับปรุงสถานีโทรทัศน์,”**สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์**. 46
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2529). **การวิจัยประเมินผล: หลักการและกระบวนการ**. กรุงเทพฯ : การพิมพ์พระนคร.
- พรณี พัทธประภาส. (2534). **ความคิดเห็นของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับบทบาทในการควบคุมอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โรตมพะยอม อิงคตานุวัฒน์. (2534). **แล้วอยู่ๆหนูก็เพี้ยน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ลูกรัก.
- พันเพชร พัฒนประสิทธิ์ชัย. (2538). **คู่มือดูโทรทัศน์กับลูกอย่างสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์รักลูก
- พิชัย วาสนาสง. (2522). “เด็กกับสื่อมวลชน,” **เอกสารหมายเลข 1**. โครงการสัมมนาสื่อมวลชนกับการพิจารณา
- ภรณี คุรุรัตน์. (2523). **เด็กก่อนวัยเรียน เรียนรู้อะไร อย่างไร**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- ภัสสร สังข์ศรี. (2529). **การศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อทัศนคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรุงเทพมหานคร**. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุวดี เทียมประสิทธิ์. (2536). **การพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน**. ม.ป.พ.
- รังสรรค์ จันต๊ะ. (2541). **เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท ๑๓๐ ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2534). **พจนานุกรมศัพท์ไทย – อังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ราชบัณฑิตยสถาน.
- รัตน์ดี สัจจพันธุ์. (2535, ธันวาคม). “วิทยุโทรทัศน์ ตัวทำลายภาษาไทย,” **ก้าวไกล**. 57.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วราภรณ์ รักวิจัย. (2528). **การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : ภาคหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัฒนา พัฒนพงศ์. (2535, กรกฎาคม). “สื่อมวลชนกับบทบาททางจริยธรรม,” **วารสารคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ**. (361): 109 – 110.
- วัฒนา พุทธางกูรนนท์. (2531). **สื่อสารมวลชนกับสังคม**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- วันชาติ คีลนอย. (2525). **ความสัมพันธ์ระหว่างทางเลือกชมรายการโทรทัศน์กับฐานะทางสังคมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสถานภาพของครอบครัวของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันทนี ฤทธิคุปป์.(2528). **ความคิดเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ โสมประยูร. (2539). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์.(2513). **ความสนใจรายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2535). **นันทนาการชุมชนและโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายฤดี วรภิโกคาทร. (2533). **รักลูกให้ถูกทาง**. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพฯ : สยามสปอร์ตพรีน.
- สุกัญญา ตีระวนิช. (2518,ตุลาคม). **งานวิจัยเรื่องอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็ก**. กรุงเทพฯ : นิเทศสาร.
- สุชา จันทรโสม. (2527). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- สุนน อมรวีวัฒน์ และคนอื่นๆ. (2534). **การอบรมเลี้ยงดูตามวิถีชีวิตไทย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534
- สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). **พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม**. นครสวรรค์ : เจ. กรู๊ป แอดเวอร์ไทซิ่ง/อินทนนท์การพิมพ์.
- สุวรรณา ไชยะธนะ. (2537) . **การศึกษาความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลและภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยตั้งคำถาม**. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หรรษา นิลวิเชียร.(2535). **ปฐมวัยศึกษา หลักสูตรและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : โอเอ.เอส พรีนติ้งเฮาส์,

อรรถนพ เขียวถาวร.(2530,กุมภาพันธ์). “บทบาทของโทรทัศน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและการศึกษา
,”*นิเทศ สาร.* 6 (68) : 116 – 119.

อรรถนพ ปิ่นนธน์โอวาท.(2530). *การสื่อสารเพื่อเด็กและเยาวชนไทย* : การสื่อสารในครอบครัว.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อรุณศรี อนันตศิริชัย. (2536). รายงานการวิจัยเรื่องคุณภาพชีวิตของเด็กไทย. *กองวิจัยทางการ
ศึกษา.* กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

อุดร วงษ์ทับทิม.(2531). *ให้ลูกเรียนรู้แบบธรรมชาติดีกว่า.* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ณ ฌาน.

อุบลรัตน์ ศิริยุคศักดิ์.(2525,ธันวาคม).“ โทรทัศน์กับการพัฒนาเด็ก, ”*วารสารจิตวิทยาคลินิก.*
2 (19) : 85 – 87.

Bandura. (1977). *A. Social Learning Theory.* New Jersey: Prentice – Hall.

Brown, James W, Richard B. and Fred F. Harclerod.(1969). *An Instruction: Media
and Methods.* 3rd ed. New York : Megraw – till Book Company.

Budler George. (1959). *Introduction to Community Recreation.* New York : McGraw-
Hill Book Company.

Cronbach} Lee J. (1971). *Essentials of Psychology Test.* 3rd ed New York : Harper
and Row.

Dinkmeyer , D.C. (1965). *Child Development: The Emerging Self.* New Jersey:
Prentice – hal.

Dinkmeyer , D.C. and R. Dreikurs.(1963). *Encouraging Children to Learn.* Englewood Cliffs
: Prentice – Hall.

Edward , Stashepe and Rudy Bretz.(1968). *Television Programme.* 4th ed New York:
Hill and Wang.

Edward , Stasheff and Rudy Bretz. (1962). *Television Programme.* New York: Hill and
Wang.

English , H.B. and A.C. English.(1958). *A Comprehensive Dictionary of Psychological and
PsychoanalyticalTerms.* New York : David Mckay Co.

- Gesell .A. and F.L.I.(1946). *The Child from Five to Ten*. New York: Harper and Brothers.
- Goodhardt , G.J., A.S.C. Ehrenberg and M.A. Collins. (1979). *The Television Audience*. Westmead : SaxonHouse , Teakfield Limited.
- Lipkovitz , Robin Hope. (1995, August). *the Influence of Violent Television Programming on The Resolution of Mora Dilemma Questions by the Preadolescent*. DAI – B 56/02 : 112.
- Heinich , Robert , Micheal Molenda and James D. Russel.(1982). *Instructional Media and the New Technologies Of Instruction*. New York: John Wiley and Sons.
- Hurlock , E.B. (1972). *Child Development*. 5th ed. New York : McGraw – Hill Book Co.
- . (1978). *Child Development*. 6th ed. New York : McGraw – Hill.
- Mary , J. (1981, May). “ Peer Interaction Compatencies of Preschoolers Rate High or Low in Sociometric Status, ”*Dissertation Abstracts International*. 41(492) : 4603 – A.
- Mizingo , Nathan James.(1993, Winter). *Influencing Factors of a Child s Motivation to Achieve in Figures*. MAI 31/04 : 1941
- Page , G.T.,J.B. Thomas and A.R. Marshall.(1977). *International Dictionary of Education*. Nichols Publishing Co.
- St. Peters , Michelle Rene.(1994, April). *Mother and Child Interaction While Viewing Television and During Play*. DAI – B54(10) : 5414

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์
ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น ไม่มีข้อถูกหรือข้อผิดและจะไม่มีผลกระทบด้านต่าง ๆ ต่อตัวท่าน หรือเด็กในความปกครองของท่านแต่อย่างใดขอความกรุณาท่านผู้ปกครอง ได้โปรดตอบให้ตรงกับความเป็นจริงที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบพระคุณทุกท่าน

ว่าที่ร้อยตรี อภิรมย์ กระแสร์ฉาย
 นิสิตปริญญาโท สาขาการจัดการนันทนาการ
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง

() ต่ำกว่าปริญญาตรี

() ปริญญาตรี

() สูงกว่าปริญญาตรี

3. อาชีพของผู้ปกครอง

() ประกอบธุรกิจส่วนตัว

() รับจ้าง

() ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

4. สถานศึกษาของนักเรียน

() โรงเรียนสีตบุตรบำรุง

() โรงเรียนอนุบาลแสงประเสริฐ

() โรงเรียนอนุบาลสุณี

5. รายการโทรทัศน์ที่นักเรียนชอบดูคือรายการประเภทใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() การ์ตูน เช่น นารูโตะ สามก๊ก

() ละครพื้นบ้าน เช่น เกราะกายสิทธิ์

() เกมโชว์ เช่น เกมทดสอบผู้เด็ก ซูเปอร์จิ๋ว

() ละคร

() ดนตรี

() สารคดี

() กีฬา

() อื่น ๆ โปรดระบุ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับอิทธิพลของรายการ

โทรทัศน์ที่มีต่อเด็กปฐมวัย ด้านการพูด และการเล่น

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมายถูก (/) ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียว ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	เด็กที่มีการกระทำ เป็นประจำ
เห็นด้วย	หมายถึง	เด็กที่มีการกระทำ เป็นส่วนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	เด็กที่มีการกระทำ เป็นบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	เด็กที่มีการกระทำ น้อยครั้ง
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	เด็กไม่เคยกระทำเลย

ข้อ ที่	อิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
1	ด้านการพูด เด็กมักพูดใช้อวดความเก่งของตนเองเหมือนน้องเดียวในรายการเกมทศกัณฐ์เด็ก					
2	เด็กมักจำคำพูดที่ไพเราะจากการดูรายการโทรทัศน์มาใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม					
3	เด็กมักนำคำพูดที่ไม่เหมาะสมที่ดูรายการโทรทัศน์มาพูดกับเพื่อนๆ					
4	เด็กนำคำพูดที่แสดงถึงความก้าวร้าว จากรายการโทรทัศน์มาใช้พูดกับเพื่อน					
5	เด็กนำคำพูดที่ตัวละครพูดไม่ชัดมาใช้พูดล้อเลียนบ่อยๆ					
6	เด็กนำคำพูดไม่สุภาพพร้อมเลียนแบบท่าทางตามตัวละคร ในรายการโทรทัศน์					
7	เด็กพูดปลอมโยนเพื่อนอย่างอบอุ่นพร้อมเลียนแบบท่าทางตามแบบอย่างที่เราเห็นในรายการโทรทัศน์					
8	เด็กจะใช้คำพูดต่อว่าตัวละครทันที เมื่อแสดงไม่ถูกใจ					

ข้อ ที่	อิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
9	เด็กมักพูดจาเอะอะเสียงดัง เมื่อผู้ปกครองไม่ซื้อขนมหรือของเล่นที่โฆษณาทางโทรทัศน์ให้					
10	รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กกล้าพูดมากยิ่งขึ้น					
11	เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์ที่มีฉากการต่อสู้รุนแรง จะทำให้เด็กพูดจาห้วนๆขาดสัมมาคารวะ					
12	เด็กที่การพัฒนาทักษะการพูดได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น					
13	เด็กใช้คำพูดแสดงความคิดเห็นได้ดียิ่งขึ้น					
14	เด็กพูดเป็นประโยคสั้นๆได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น					
15	เด็กรู้คำศัพท์และความหมายของภาษาไทยมากยิ่งขึ้น					
16	เด็กกระตือรือร้น ตั้งใจพูดให้ชัดและถูกต้องมากยิ่งขึ้น					
17	เด็กเล่าเรื่องราวจากรายการโทรทัศน์ได้อย่างสนุกสนาน					
18	เด็กเกิดจินตนาการที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์เชิงบวก					
19	เด็กจะพูดเลียนแบบเฉพาะนักแสดงที่ตนเองชื่นชอบ เช่น นักร้อง(ตลก) “คุณแม่ขอร้อง”					
20	เด็กกล้าพูดโต้เถียงต่อปากต่อคำผู้ใหญ่โดยไม่ฟังเหตุผล					
<u>ด้านการเล่น</u>						
21	เด็กเข้าใจวิธีการเล่น และแบ่งปันของเล่นแก่เพื่อน					
22	รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กมีเพื่อนเล่นมากขึ้น					
23	เด็กชอบเล่นและแต่งกายเลียนแบบตัวละครที่ชื่นชอบ เช่น อุลตราแมน ซูเปอร์แมน					
24	รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นกับเพื่อนๆได้ดีขึ้น					
25	รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักกฎ กติกา และความอดทนในการรอคอยมากขึ้น					

ข้อ ที่	อิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
26	เด็กสนใจดูแต่รายการโทรทัศน์ ไม่สนใจทำการบ้าน					
27	เด็กมักเล่นรุนแรงโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย					
28	รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กรู้จักการเสียสละมากยิ่งขึ้น					
29	เด็กมักจะเล่นแกล้งเพื่อนตามที่ดูจากรายการโทรทัศน์					
30	เด็กช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตามที่เห็นจากรายการโทรทัศน์					
31	เด็กสามารถจดจำทักษะวิธีการเล่นต่างๆ มาประยุกต์ใช้กับการเล่นของตนเองได้					
32	รายการโทรทัศน์ทำให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการแก้ปัญหาในการเล่นกับเพื่อนได้ดี					
33	รายการโทรทัศน์ช่วยให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากขึ้น					
34	เด็กสามารถเล่นเลียนแบบการแต่งกายของตัวละครได้					
35	โทรทัศน์ช่วยให้เด็กเล่นอยู่ภายในบ้าน อยู่ในสายตาพ่อแม่					
36	เด็กจำกริยา ท่าทางของตัวละคร และนำมาพัฒนาการเล่นของตนเองให้ดีขึ้น					

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

นายจุมพล ลัมพาภิวัฒน์

หัวหน้าภาควิชาสันตนาการ

ภาควิชาสันตนาการ คณะพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ชื่อ

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

นายพนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ภาควิชาสันตนาการ คณะพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. ชื่อ

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

นางกนกวดี พึ่งโพธิ์ทอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ภาควิชาสันตนาการ คณะพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4. ชื่อ

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

นางบังอร ทองพูนศักดิ์

ข้าราชการบำนาญ กระทรวงศึกษาธิการ

-

5. ชื่อ

ตำแหน่ง

สถานที่ทำงาน

นายทวนชัย ลมูลสว่าง

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนานันทนาการ

สำนักงานพัฒนากีฬาและนันทนาการ

กระทรวงกีฬาและการท่องเที่ยว

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ว่าที่ร้อยตรี อภิรมย์ กระแสร์ฉาย
วัน เดือน ปีเกิด	18 มีนาคม 2504
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลศิริราช เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	97/ 291 หมู่บ้านธารารมณณ์ ถนนราษฎร์พัฒนา แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร 10420
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	วิทยากรอิสระ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	97/ 291 หมู่บ้านธารารมณณ์ ถนนราษฎร์พัฒนา แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร 10420

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2518	ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดดีดวด เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2523	มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.5) สาขาศิลป์ – คณิต โรงเรียนชินอรสวิทยาลย์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2525	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง) สาขาพลศึกษา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2527	ครุศาสตรบัณฑิต (คบ.) สาขาภาษาไทย วิทยาลัยครูสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชาการจัดการ นันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ